

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 590

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 27 Οκτωβρίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις. " 8.50
Έν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Έν Ρωσίᾳ. ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιλλανβοῦ καὶ *Έτιεβάρ*: Αἱ ἀστωργοὶ μητέρες.
— *Καρόλου Μερουβέλ*: ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματι-
κώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — *Έδμόνδου δὲ Ἀ-*
μίτσις: ἸΣΠΑΝΙΑ. — *Jehan Soudan*: Ο ΚΙΝΕΖΟΣ
ΜΟΥ, διήγημα ἀμερικανικόν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΣΑΙΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δε-
νείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Ὁ κύριος Ρισόν ἠγέρθη καὶ ἀπεμακρύνθη λίαν σκεπτικὸς.

— Αὐτὸν πρὸ πάντων ἀγαπᾷ εἶπε κλίνων τὴν κεφαλὴν.

Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ εἶχε δίκαιον.

Ἔρωσ σφοδρὸς εἶχε γεννηθῆ εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεανίδος. Ἠγάπα τὸν Γάστωνα χωρὶς νὰ προσέξη, χωρὶς νὰ ὑπολογίξη τὴν δύναμιν τοῦ ὄλωσ νέου αἰσθήματος, ὅπερ εἶχε βλαστήσει ἐν αὐτῇ. Ἦτο ἐκτεθαμβωμένη ὑπὸ τῆς ραδινῆς αὐγῆς, ἥτις ἠγείρετο ἐπὶ τοῦ βίου της. Ἦσθάνετο ἑαυτὴν προσελκιωμένη πρὸς τὸν Γάστωνα ὡς ἀκατάσχετος ἔραστῆς καὶ μεθ' ὄλης τῆς ἀγνοίας τοῦ κινδύνου, παρεδίδοτο εἰς τὰ θέλητρα ἀγνώστου δι' αὐτὴν, μέχρι τοῦδε αἰσθήματος. Ἀναμφιβόλως, ὁ ἔρωσ δὲν ὤφειλε εἰς τὸ λεπτοφυῆ καὶ ἀβρὸν τοῦτο πλάσμα νὰ λάβῃ τὸν χαρακτῆρα αὐτὸν τῆς ἐκτάσεως καὶ σπουδαιότητος, ὅστις βραδύτερον, εἰς τὴν γυναῖκα καθίσταται πάθος. Ἦτο ἐξάνθησις τῆς καρδίας, ἠδεῖα καὶ ἤρεμος τῶν δυνάμεων τῆς παιδρότης, ἀφθονία γενναϊόφρονος ἀκμῆς, διατρεχούσης ἀνὰ τὴν ὑπαρξίν της.

Φεῦ! ὑπάρχουσι καχεκτικοὶ θάμνοι, τοὺς ὁποίους ἡ ἐπήρεια τῆς ἀνθήσεως φονεύει. Φαίνεται ὅτι ἐξαντλοῦνται εἰς τὰς ρίζας των καὶ ἀποθνήσκουσιν ἀφοῦ ἐκβάλωσι τὸ πρῶτον αὐτῶν ἄνθος.

Ἀφ' ἑτέρου, ὁ Γάστων ἠγάπα τὴν Ἐμμελίαν. Πῶς ἐγεννήθη ὁ ἔρωσ οὗτος τοῦ καλλιτέχνου διὰ τὴν λεπτοφυῆ κόρην; Εἶνε ποτὲ τοῦτο γνωστόν; Τὴν εἶχε συναντήσει πολλάκις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Βιδῶ· οἱ δειλοὶ καὶ ἀφελεῖς τρόποι τῆς νεανίδος τὸν εἶχον ἐκπλήξει, ἴσως ἔνεκεν τῆς μεγάλης διαφορᾶς πρὸς τὰς ἀσέμνους ἑταίρας, μεθ' ὧν νύχαριστεῖτο ἄχρι τοῦδε ἡ εἰκοσαετίας ἡλικία του. Μεθ' ὄλην τὴν ἄκραν στοργὴν καὶ τὰς ἀπείρους περιποιήσεις, αἱ τῷ ἐπεδαψίλευσεν ὁ πατὴρ του, ὁ Γάστων ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀπειρον κενόν, τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσωσιν αἱ χυδαῖαι ἐρωτόληπτοι. Ἀνατραφεὶς μεταξὺ ξένων, ὅπου ὁ πατὴρ του τὸν ἔθεσεν ἑνωρὶς, δὲν εἶχε λάβει τὰς ζωογόνους θωπείας, τὰς ὁποίας μόνη ἡ μητρικὴ ἀγάπη δύναται νὰ δώσῃ.

Ὁ Γάστων δὲν εἶχε γνωρίσει μητέρα. Ἐξελθὼν τοῦ λυκείου ἐρρίφθη, ὡς πάντες οἱ νέοι, εἰς τὰς πλήρεις ἡδονῶν ὁδοὺς, ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῶν σχολικῶν του περιπετειῶν δὲν ἀφήκεν εἰς αὐτὸν ἄλλο ἔλχος ἢ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθῶν,

ἅτινα ἐμακραίνοντο ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης του καὶ τὴν ἀνάμνησιν ἐνίων θερμῶν φιλημάτων, ἥτις ἀνάμνησις ὡς νέφος διελύετο.

Ταχέως, ἐνόησε τὴν χυδαιότητα τῶν μίαις ὥρας τούτων μυθιστορημάτων, τὴν μωρίαν τῶν ἀπροόπτων διωδῶν εἰς δύο στροβύλους ἢ μεταξὺ δύο φιαλῶν καμπανίτου. Καίτοι ἦν συνεπῶς συνδεδεμένος μετὰ τῆς Ἐσθῆρ Φλορβάλ, δὲν εἶχεν ἐκλάβει σπουδαίως τὰς γυναῖκας, αἵτινες τῷ παρεδίδοτο ἕνεκα συμφέροντος ἢ ἕνεκα ἰδιοτροπίας ἢ χάριν ἀπλῆς διασκεδάσεως. Εἶχεν ἐκρῶσθῃ γυναικῶν τινων, αἵτινες τῷ ἐχρησίμευον ὡς πρότυπα, ἀκριβῶς ὅπως πληθύνῃ τὰς εἰκόνας του. Τῆς εἰκόνας περαιωθείσης ἤνοιγε τὸ βαλάντιόν του καὶ ἐκλείε τὴν θύραν του. Ἐν τούτοις δὲν ἦτο οὔτε σκεπτικιστῆς οὔτε ἠλίθιος. Εἶχεν ἀνάγκην ἀληθοῦς ἀφοσιώσεως, τὴν ἐζήτει καὶ ἐπίστευσεν ὅτι τὴν εὔρεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἐμμελίνας.

* *

Τῇ ἐπομένῃ τῆς σκηνῆς, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου διηγῆθημεν, ὁ Γάστων ἐπεσκέφθη τὸν κύριον Ρισόν. Ἡ Ἐμμελίνα, ἐπειδὴ ἦτο ὀλίγον ἀδιάθετος, ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, οὕτω δὲ ὁ νεανίας προετίθετο ν' ἀποχωρήσῃ, ὅτε ὁ κ. Ρισόν τὸν ἐκράτησεν.

— Ἀφοῦ εἴμεθα μόνοι, τῷ εἶπεν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ὤφελῃθω τούτου. Ἐπεθύμουν νὰ συνομιλήσω ὀλίγον μαζί σας.

— Σας ἀκούω, κύριε, εἶπεν ὁ Γάστων.

— Ὅ,τι πρόκειται νὰ σας εἶπω, εἶνε ἀρκούντως λεπτόν, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Ρισόν. Ὁ ἐνόησεν δέ, ἐλπίζω, τὰ αἴτια, τὰ ὁποῖα μὲ ὑποχρεοῦσι νὰ διαρρήξω τὴν σιωπὴν. Ὁ ἐλθὼ κατ'εὐθεῖαν εἰς τὸ προκείμενον. Αἱ ἐπισκέψεις σας εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀγαπητέ μου φίλε, κατέστησαν τόσφ συχναί, ὅστε παρετηρήθησαν, καὶ ἐπειδὴ, ὡς γνωρίζετε, οὐδὲν διαφεύγει τὴν κακεντρέχειαν ἀνθρώπων τινῶν, αἱ ἐπισκέψεις σας ἠδύνατο κακῶς νὰ παρεξηγηθῶσι. Παρετήρησαν μάλιστα ὅτι δὲν ἤλθατε νὰ κατοικήσετε αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἢ ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὅπως εἴσθε ἐγγύς τῆς θυγατρὸς μου. Ὁ κύριος Βιδῶ μάλιστα ὠρισμένως μοὶ τὸ ἀνέφερε. Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σας εἶπω πόσον αἱ διαδόσεις αὐταὶ μὲ θλίβουσι... Δὲν εἶδιστασα νὰ σας

ἀνοίξω τὴν μετριόφρονα ἐστίαν μου, διότι σὰς γνωρίζω ἐν-
τιμον ἄνδρα. Σχετισθεὶς ὑμᾶς περισσότερον, ἔμαθον νὰ
σὰς ἐκτιμῶ καὶ σὰς ἀγαπῶ. Δυστυχῶς ἢ κακολογία...

— Σὰς ἐνοῶ, κύριε, διέκοψεν ὁ Γάστων. Ἐπιθυμεῖτε
νὰ παύσω τὰς ἐπισκέψεις μου. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ὀ-
μιλήσω ἐν πάσῃ εὐκρινείᾳ. Ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα Ἐμ-
μελίαν. Ὁ πατὴρ μου πολλάκις ἤδη μοι εἶπεν ὅτι ἡ νεα-
νική μου ἡλικία καὶ ἡ ἀπειρία μου εἰς τὰ τοῦ βίου εἰσι
προσκόμματα σοβαρὰ ἐναντίον τοῦ συνοικεσίου, τὸ ὁποῖον
σκέπτομαι νὰ συνάψω. Ὁ πατὴρ μου ἀπατάται· ἔζησα
πλέον, ἐσκέφθην περισσότερον ἢ ὅσον νομίζει. Ἐὰν τὸ
καλλιτεχνικόν μου ἐπάγγελμα δὲν εἶνε εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μούς σας ἀνατρεπτική περίπτωση, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ
ὑπερασπισθῶ τὴν ὑπόθεσίν μου. Μέχρι σήμερον μίαν μό-
νην φιλοδοξίαν ἔσχον· ν'ἀποκτήσω ὄνομα εἰς τὸν καλλι-
τεχνικὸν κόσμον. Χάρης εἰς πνευματώδη ἐργασίαν, χάρις
πρὸ πάντων εἰς μικρὰν ἐπιτυχίαν, ἀπέκτησα ἤδη φήμη
τινά, μετριόφρονα, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ἦτις πληροῖνε ἀφει-
δῶς τοὺς ἀγῶνάς μου. Ἀναμφιβόλως μοι ὑπολείπεται
εἰσέτι νὰ νικήσω πολλὰς δυσχερείας, ἀλλὰ τί πειράζει!
Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἄρκετὰ ἰσχυρόν, ὅπως ἀγωνι-
σθῶ. Δὲν ἤξεύρω, ἐὰν ἡ δεσποινὶς Ἐμμελίνα αἰσθάνεται
δι' ἐμὲ ὀλίγην ἐκ τῆς στοργῆς, ἣν αἰσθάνομαι ἐγὼ δι' αὐ-
τὴν· ἐν τούτοις ἐλπίζω ὅτι δὲν τῆ εἶμαι ὄλως ἀδιάφορος
καὶ τοῦτο μ' ἐνθαρρύνει ὅπως σὰς ζητήσω τὴν χεῖρά της.

— Θὰ μοι ἐπιτρέψετε νὰ συμβουλευθῶ τὴν θυγατέρα
μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Ρισόν. Πιστεύσατε ὅτι ἡ ἀπάντη-
σίς μου θὰ ὑποταχθῆ εἰς τὴν ἰδικήν της. Θὰ ἤμην εὐτυ-
χῆς καὶ ὑπερήφανος, ἀποκαλῶν ὑμᾶς υἱόν μου. Ἐν τού-
τοις, πρὶν ἐρωτήσω τὴν καρδίαν τῆς Ἐμμελίνας, εἶνε ἀ-
ναγκαῖον ὅπως βεβαιωθῆτε περὶ τῆς συναινέσεως τοῦ πα-
τρός σας.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Γάστων. Ἐντὸς δύο ἡμερῶν
ὁ πατὴρ μου θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἐπισκεφθῆ.

— Ἀμέσως, εἶπεν ὁ κύριος Ρισόν, θέλω συμβουλευθῆ
τὴν θυγατέρα μου.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Γάστων ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
πατρός του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ἐργα-
στήριόν του.

— Ἐγὼ νὰ σοὶ δεῖξω, τῷ εἶπε, μίαν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν
πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσα καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶμαι πολὺ εὐ-
χαριστημένος.

— Εὖγε! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος Δερός, πρὸ πούλου ἔχω
νὰ κάμω ὀλίγην κριτικὴν. Πρόσεξε τὰς εἰκόνας σου, ἐὰν
δὲν ἔχῃς τοῦλάχιστον νὰ μοι ἐκθέσῃς ἀριστούργημα τι.

Καὶ ἐπιβάντες ἀμάξης διηυθύνθησαν πρὸς τοῦ Γάστωνος
τὴν οἰκίαν, μέρος τῆς ὁποίας τῷ ἐχρησίμευεν, ὡς γνωστόν,
δι' ἐργαστήριον.

Ὅτε ἔφθασαν καὶ εἰσῆλθον ἐντὸς, ὁ Γάστων ἐξέβαλεν
εἰς τὸ μέσον ὀκρίβαντά.

— Ἴδού, εἶπε τῷ πατρί του, ἡ εἰκὼν, περὶ τῆς ὁποίας
σοὶ ἔκαμα λόγον. Τί φρονεῖς;

Ὁ γέρων ἠθοποιὸς ἐπλησίασε, καὶ ἐπὶ τῆ θέᾳ τῆς εἰ-
κόνης ὠχρίασεν ὄλος.

— Τί ἔχεις λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Γάστων.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος Δερός, αἰφνιδίᾳ θαμ-
βωσις. Ποία εἶνε αὐτὴ ἡ γυνή; ἐπανέλαβεν μετὰ μακρὰν
σιωπὴν.

— Εἶνε ἡ κομησσα Βαλερία δὲ Συλόφ.

— Ἡ κόμησσα δὲ Συλόφ;

— Τὴν γνωρίζεις;

— Ἐγώ;

— Εἶνε κυρία τις Ρωσσίς, ὑψηλῆς περιοπῆς, φαντασιό-
πληκτος, ἐκκεντρικὴ μάλιστα, ἐὰν θέλετε, ἀλλ' ἦτις
φαίνεται ἐνδιαφερομένη ὑπὲρ ἐμοῦ

— Ἄ!

— Αὐτὸ σ' ἐκπλήττει!

— Ὅχι.

— Λοιπὸν τί λέγεις περὶ αὐτῆς τῆς εἰκόνης;

— Εἶνε πολὺ ἐπιτυχῆς.

— Τί γνωρίζεις σὺ ἀπὸ ζωγραφικῆς; εἶπεν ὁ Γάστων
γελῶν εἰρωνικῶς, ἀφοῦ δὲν ἔχεις διόλου ἀρχάς!

— Δὲν γνωρίζω αὐτὴν τὴν γυναῖκα, εἶπε ψυχρῶς ὁ ἠ-
θοποιός, ἀλλὰ κρίνω τὴν εἰκόνα σου ἐξ ὄψεως τῆς ἰχνο-
γραφίας καὶ τοῦ χρώματος.

Πατὴρ καὶ υἱὸς ἐπρογευματίσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ δευτέ-
ρου· μετὰ τοῦ μῆλου καὶ τοῦ τυροῦ, ὁ νεανίας ἔκρινεν
εὐνοϊκὴν τὴν στιγμήν, ὅπως προτείνῃ τὸ σχέδιόν του.

— Γνωρίζεις κανένα λιθογράφον; ἠρώτησεν αἰφνης τὸν
πατέρα του.

— Διατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

— Διότι ἔχω νὰ παραγγείλω μερικὰ προσκλητήρια.
Χθὲς ἔσχον μετὰ τοῦ κυρίου Ρισόν συνδιάλεξιν, καθ' ἣν
τοῦ ἐζήτησα ἐλευθέρως, ἄνευ λευκοῦ λαιμοδέτου καὶ ἄνευ
χειροκτίων, τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του, δεσποινίδος Ἐμ-
μελίνας.

— Εἶσαι τρελλός;

— Ὅχι τόσο, ὅσον φαίνομαι. Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει τρό-
πος διὰ νὰ σὲ κάμω νὰ ἐνασχολησῶ περὶ τῶν ὑποθέσεών
μου, πρέπει ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ τὰς ἐκτελῶ.

— Καὶ τί ἀπήντησεν ὁ κύριος Ρισόν;

— Ὅτι ἤθελε νὰ συμβουλευθῆ τὴν θυγατέρα του,
πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μοῦ φαίνεται φυσικώτατον. Ἄλλ' ἐξ
αὐτοῦ δύναμαι νὰ ἤμαι ἥσυχος. Θέλει ὁμως νὰ δώσῃ εἰς
σὲ τὴν ἀπάντησιν. Τοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐπήγαίνεις νὰ
τὸν ἐβλεπῆς σήμερον ἢ αὔριον... σήμερον μοῦ φαίνεται
προτιμότερον.

— Ἀλλά...

— Δέχεσαι, ἐνοεῖται.

— Δὲν εἶπον αὐτό.

— Δὲν τὸ εἶπες, ἀλλὰ τὸ σκέπτεσαι καὶ εἶνε ὄλως διό-
λου τὸ ἴδιον, ἐξ ἄλλου ποῖαν ἀντίρρησιν ἠδύνασο νὰ μοὶ
προβάλλῃς; Ἡ σπουδαιότερα ἔγεινεν, ἀφοῦ ἐγὼ ὁ ἴδιος
ἔκαμα τὴν αἴτησιν. Θὰ παρουσιασθῆς εἰς τοῦ κυρίου Ρισόν
καὶ θὰ τοῦ εἴπῃς ἀπλῶς: «Λοιπόν;» διὰ νὰ σοὺ ἀπαντήσῃ:
«καλῶς». Τί τὸ ἀπλούστερον; Δὲν εἶσαι ἐκ τῶν ἀκάμπτων
ἐκείνων πατέρων, οἵτινες ἀξιοῦσι νὰ ἐξασκῶσι δεσποτικὴν
ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν υἱῶν των καὶ νὰ κανονίζωσι τὸ μέλλον
των, ὡς ὠρολόγιον ρεμοντοῦρ. Κατὰ συνέπειαν, σὲ προσκα-
λῶ, ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ κάμῃς τὸν βάρβαρον πατέρα, νὰ εὐ-
λογῆσῃς ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ
σου, μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἐμμελίνας Ρισόν.

— Σκέπτεσαι λογικῶς περὶ τούτου; ἡ δεσποινὶς Ἐμ-
μελίνα εἶνε παιδίον.

— Μπᾶ! μεγαλῶνουν τόσο ἐυκόλως εἰς τὴν ἡλι-
κίαν της.

— Ἀλλὰ καὶ σὺ;

— Ἐγώ; Εἶμαι μεγαλείτερος ἀφ' ὅ,τι μὲ νομίζεις...
Λοιπόν, ἀπεφασίσθη, θὰ ὑπάγῃς ἀπόψε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
κυρίου Ρισόν. Κατὰ βάθος εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶσαι κατα-
μαγευμένος ἐκ τῆς ἐκλογῆς μου, θὰ ἔχῃς θελκτικὴν νύμ-
φην.

— Ἔστω, ἀλλά...

— Ἐὰν ἔλεγες τὸ ἐναντίον, θὰ ἦσο πολὺ ἰδιότροπος
καὶ ἰσχυρογνωμονέστερος ἐμοῦ, διότι τὴν λατρεύω.

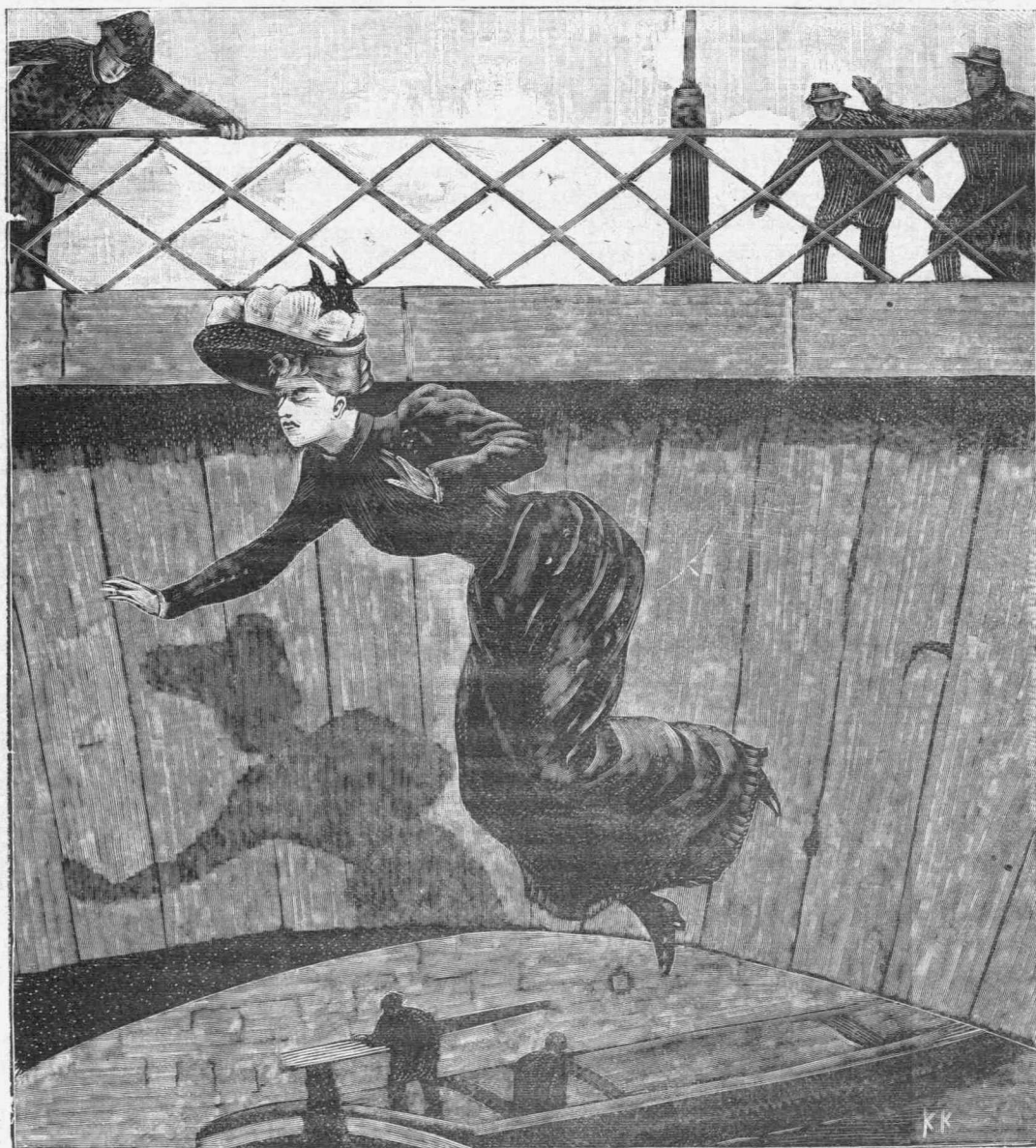
Ὁ Πέτρος Δερός ἠγάπα πολὺ τὸν υἱόν του, ὥστε νὰ
τῷ ἀρνηθῆ οἰανδήποτε παράκλησιν. Ἐνεκεν τούτου δὲν
ἐβράδυνε νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Γάστωνος
ὑποσχεθεὶς αὐτῷ πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν
μάλιστα μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Ρισόν.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ἐρρίφθη ἐν τῷ κενῷ. (Σελ. 928).

— Τί ἐννοεῖτε ;
— Ἄπο ἐτῶν, τρέφετε μετ' εὐλαθείας πάθος βαθύ και ἀτυχές.
— Κύριε !
— Τὸ πάθος αὐτὸ σας τυφλώνει τόσο, ὥστε σας ἀπέσπασε τῶν τέρψεων τοῦ βίου, και αὐτῶν τῶν νομίμων ἀπολαύσεων... τῶν οικογενειακῶν... Ἄπο δεκαοκταετίας, ἀφοῦ μάτην ἐπειράθητε νὰ σας φέρω εἰς τὴν εὐθεϊαν ὁδόν, ἐσεβάσθητε τὰς θελήσεις σας . . . Ἄλλ' εἰς ἀντάλλαγμα τί μοι ὑπεσχέθητε ; Νὰ σεβασθῆτε τὸ ὄνομά μου. Λοιπόν, μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν, ὁ ἐραστής σας ἐπανέρχεται ἐκ βάρθους, ἀγνοῶ τίνων τόπων, και πάραυτα . . . ἀντὶ νὰ σκεφθῆτε εἰς τὰς συνεπειὰς τοιαύτης ἀσυνεσίας, τρέχετε πρὸς

αὐτόν, εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσοσύνκτιον, ἀδιάφορος διὰ τὴν κακεντρέχειαν τοῦ κόσμου.

Ἡ κόμησσα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Τί μ' ἐνδιαφέρει ὁ κόσμος ; εἶπε.

— Βλέπετε... Οὔτε τὸ ἀρνεῖσθε καν...

— Γνωρίζετε ὅτι δὲν ταπεινοῦμαι μέχρι τοῦ ψεύδους.

— Ὁ κύριος Δαμβέρτος εὑρίσκεται ἐν Παρισίους ;

— Ἀληθῶς.

— Ἀπ' ἐκείνου ἐξέρχεσθε ;

— Ἀληθῆς και αὐτό.

— Μέγα τὸ τόλμημά σας τοῦ νὰ υπάγετε ἐκεῖ ἔτι μᾶλλον ἐπικίνδυνον τὸ νὰ τὸ ὁμολογήτε.

— Τὸ νομίζετε ;

- Τὸ θράσος σας μ' ἐκπλήπτει.
- Ὡμιλεῖτε πρὸ μικροῦ περὶ τοῦ κόσμου ;
- Βεβαίως.

— Λοιπὸν ! κύριε Βωνοᾶζ, τί σκέπτεσθε ὅτι ὁ κόσμος θὰ ἔλεγε μανθάνων ὅτι ἡ κόμησσα Βωνοᾶζ, βρυθυθεῖσα τέλος τὸν βίον ὃν διάγει, ἔλαβεν ἔραστήν, ὡς λέγετε, καὶ ἐπαίρεται ἐπὶ τούτῳ διότι ὁ ἔραστής εἶνε ἀνθρωπος ἱποτικὸς, ἐντιμὸς τὴν καρδίαν, χαρακτήρ ὑπέρτερος καὶ ἐνεργητικὸς, δημιουργήσας θεσίν ὑπερτέραν ἐκείνης, ἧς ἤξι- οὔτο, ἐνῶ ὁ κύριος Βωνοᾶζ, ὁ σύζυγός της, ἔπλεξε μυσσα- ρὰν σκευωραίαν, ἵνα ἐπιτύχη τὴν προτιμὰ γυναικὸς ἀπα- τηθείσης ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, τῆ συνεργεῖα πλαστο- γράφου, ὃν ἐξηγόρασεν ; .

- Ἐπινοήσεις !
- Ἐχω τὰς ἐνδείξεις !
- Ἐκ τίνος θαύματος !
- Τὰς ἔχω, σας λέγω ! Εἴσθε λοιπὸν μέγας ἔνοχος ... Ἐμέ, ἀδυνατεῖ νὰ θίξη ἡ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη... ὁ συν- ἔνοχός μου καὶ ἐγώ, εἰμεθα ἠσφαλισμένοι κατὰ πάσης κα- ταδιώξεως, καὶ τ' ἀμαρτήματά μας, ἄλλως, εἶνε ἐκ τῶν διαφευγόντων τὴν δικαιοδοσίαν του ! — Σεῖς εἴσθε κάτο- χος τοῦ ἀθλοῦ τῶν δολιοτήτων σας... Ἐξακολουθεῖτε ἀ- πολαύοντες αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ... Ἐγὼ δὲν θὰ σας ἐμποδίσω τούτου !... Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, ἀπαλλάξατέ με τῆς μυ- σαρῆς σας παρουσίας.

Ὁ κόμης, πελιδνός ἐξ ὀργῆς, ἠμνηγέρθη, τὰς πυγμὰς ἔχων συνεσφυγμένας.

- Ἄ ! προσέχετε εἰς τ' ἀποτελέσματα, εἶπε.
- Δὲν σας φοβοῦμαι... Ἄν ἐκάλουν τοὺς ὑπηρέτας... θὰ ἐδίσταζον μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν ;
- Ὁ ἔραστής ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἔρχεσθε εἶνε εἰς θεσίν νὰ πληρῶνῃ τὰς ὕβρεις σας.

— Τολμήσατε λοιπὸν νὰ τὸν ἀντιμετωπίσητε. Πῶς θ' ἀντικρύξετε τὰ βλέμματά του ; Τί θὰ τῷ ἀπαντήσῃ ἂν σας ἔλεγε κατὰ πρόσωπον : Κύριε Βωνοᾶζ, εἴσθε δόλιος ! Κύριε Βωνοᾶζ, εἴσθε προδότης ! Κύριε Βωνοᾶζ, συνένοχε τοῦ Καμπεϋρόλ, εἴσθε πλαστογράφος !

Ὁ κόμης ἔδηξε τὰ χεῖλη μέχρις αἵματος.

- Ἄ ! θέλετε ἐξήγησιν ! Ὑπέλαβεν ἐκείνη. Δὲν ἤλθα νὰ σας ζητήσω. Διατί ἔρχεσθε σεῖς πρὸς με ; Ἐν τίνι δι- καιώματι ἀναμιγνύεσθε εἰς τὰς πράξεις μου, ὅταν ἐγὼ δὲν φροντίζω περὶ τῶν ἰδικῶν σας ; Διατί νὰ ὀμιλῶμεν περὶ Δαμβέρτου ; Διότι εἶνε ἔραστής μου ; Ἀπατάσθε ! Τὸν ἡ- γάπησα... Πάντοτε τὸν ἀγαπῶ ! Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἔραστής μου. Δὲν ἔχω τοιοῦτον ! Οὐδέποτε θὰ ἔχω ἐφ' ὅσον ζητεῖ ! Καὶ ἐν τούτοις ἀπ' ἐκείνου ἐξέρχομαι, ἀλλ' ὄχι δι' ὅ,τι σκέπτεσθε σεῖς, οὐτιμὸς ἢ φαντασία ρυπαίνει πᾶν ὅ,τι θίγει ! Ὁ Βωνοᾶζ ἠννοεῖ ἐπὶ τέλους. Ὁ ταγματάρχης Καμ- πεϋρόλ εἶχε δίκαιον, ἀλλὰ προσεποιήθη ἀγνοίαν.

— Διατί ! λοιπὸν ; εἶπε μεθ' ὑψηλόφρονος εἰρωνείας.

- Ἐὰν τὸ μάθητε. Εἶχον δύο κόρας. Ἐπὶ πολὺ τὰς εἶχα κλαύσει. Ὁ Καμπεϋρόλ μοι εἶχε ψευσθῆ. Ζῶσιν ! Ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος. Ὁ ἐξίλασμός μου ὑπῆρξε σκληρὸς. Ἐπε- θύμουν νὰ τιμωρηθῆτε ἐπαξίως. Ἡ μάμμη μου ὑπῆρξεν ἀπηνῆς πρὸς τὰ ἀτυχῆ τέκνα, ὁ Θεὸς ὑπῆρξεν ἀπηνῆς διὰ σας. Βασανίζομένη ὑπὸ τῶν τύψεων, ἔγραψε τὴν ἐξομολόγησίν της, πεσοῦσαν εἰς χεῖρας τοῦ Δαμβέρτου, ὃν μέμψεσθε. Ἄ ! ζητεῖτε τὸ αἷτιον, ὃ μ' ἔφερε πρὸς αὐτόν ! Ὁ ἔρωσ ! Αὐτὸ τῷ ὄντι μὲ ἀπησχόλει ! Μετέβην ἵνα λά- βω εἰδήσεις διὰ τὰ τέκνα... Ὅσον καὶ ἂν τ' ἀπέκρυ- ψαν... τὰ ἀνεῦρεν... ἐκεῖνος ! Ἐὰν τὰ ἴδω ! . Ἐὰν τὰ ἔχω ! Καὶ σεῖς, κύριε Βωνοᾶζ, φύγετε, παρακαλῶ... Ἐγκαταλίπετε τοὺς Παρισίους... Μὴ ἀναφανθῆτε πλέον πρὸ ἐμοῦ... Ζητήσατέ μοι ὅ,τι θέλετε, χρυσόν, γαίας, ἑκατομμύρια... ἀλλὰ φύγετε, διότι, ἐπὶ τῆ θέα σας, δὲν ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ὀργῆς μου.

— Τί λοιπὸν γνωρίζετε ;

— Ἄ ! τὸν ἀθλιον, τὸ ἔρωτᾷ !

— Ἀλλὰ τί ;

— Ἡ Ροζέλλη... τὸ ἀτυχὲς πλάσμα, οὐτιμὸς τὸσον φρικώδης ὑπῆρξεν ἡ νεότης... ἦν οὐδόλως μέμφομαι... ἦν εὐσπλαγχνίζομαι καὶ ἀγαπῶ ἐκ βάθους καρδίας... ἦτις ἠγοράσθη διὰ τοῦ χρήματος τῆς μητρὸς της !... Ἡ ἔρωμένη σας !... Ἄ ! ἂν ἡ δούκισσα ἔζη, σκληρῶς θὰ ἐτιμωρεῖτο οὕτω. Φύγετε, κύριε Βωνοᾶζ ! Ἴδου ὅ,τι εἰς τοῦ Δαμβέρτου, τοῦ ἔραστοῦ μου, ὡς λέγετε, ἔμαθον, καὶ σας δίδω μίαν συμβουλήν καλήν... ταξειδεύσατε... ἐγκαταλίπετε τοὺς Παρισίους, διότι ἐδῶ, πλησίον ἐμοῦ, ἡ ζωὴ σας δὲν εἶνε ἐν ἀσφαλείᾳ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀνέδιδον φλόγας.

Ὁ Βωνοᾶζ ἔμενε κατ' ἐπιφάνειαν ἀπαθῆς, ἀλλὰ κατὰ βάθος τὸν συνέτριβεν ἡ σκηνὴ αὐτῆ, ἧς ἐφοβεῖτο τὰς συνε- πείας. Ἠγέρθη, ἀλλ' ἀνευ σπουδῆς, πειρώμενος νὰ ἐπιδείξῃ ἀδιαφορίαν πρὸς αὐτὴν τὴν ἔκρηξιν τῆς ὀργῆς.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν, ὅ,τι ἤθελον, τὸ ἔμαθον. Αὐτὸς ὁ Δαμβέρτος, ὁ ἐπικαλούμενος Δαθίδωρον εὐρίσκεται ἐν Πα- ρισίοις. Μεριμνῶν περὶ τῆς τιμῆς μου, ἀδιάφορον πῶς σεῖς περὶ αὐτῆς σκέπτεσθε, ὀφείλω νὰ τὴν ἐπαγρυπνῶ. Ἐκα- στος τὴν ἐννοεῖ κατ' ἴδιον τρόπον. Ὅσον διὰ τὰς ἱστο- ρίας τῶν ἀπολεσθέντων καὶ ἀνευρεθέντων τέκνων, εἶνε πράγματα μυθιστορικά. Δύνασθε νὰ τὰς ἀφηγηθῆτε εἰς τι δικαστήριον, ἂν τυχόν σας ἐπέλθῃ ἡ φαντασιοπληξία. Εἴσθε ἐλευθέραι, ἀλλ' ἐγὼ ὡς σύζυγος, ἀπαιτῶ νὰ σκεφθῆ- τε τὸ κατ' ἐμέ, ἐννοῶ νὰ μείνω ξένος πρὸς αὐτὰς τὰς ὑ- ποθέσεις.

Ἐκείνη προέβη κατὰ ἐν βῆμα.

— Ὑποκριτὰ ! Δόλιε ! Ἄνααδρε ! τῷ εἶπεν.

— Εἴσθε γυνή, προσέθηκεν ἐκεῖνος ψυχρῶς, καὶ ἐγὼ εὐ- πατρίδης. Σὰς τὸ ἐπέδειξα, νομίζω.

— Πῶς ;

Ἐπλησίασεν αὐτὸς τώρα, τῆ ἔλαβε τὴν χεῖρα, ἣν ἐκείνη ἀπέσυρε βιαίως, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔχων ἐγγύς τοῦ προσώπου τῆς κομῆσσης :

— Μοὶ ἀνήκει, εἶπεν, εἶσαι ὠραία καὶ ἐτήρησα τὴν ὑπόσχεσίν μου. Κατ' ὄνομα μόνον εἶσαι κυρία Βωνοᾶζ. Ἐὰν ἐξεδικήθην ἀλλαχοῦ τὰς ιδιοτροπίας σου, τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ σέ !

Ἀπεμακρύνθη περιβάλλον αὐτὴν διὰ βλέματος ἰοβόλου.

— Ἄ ! ἐψιθύρισε ἐκείνη ἐν τελείᾳ ἀπογνώσει πρὸ τῆς ἀτιμίας αὐτῆς, ἧς ἠδυνάτει ν' ἀποσπασθῆ, πόσον δί- καιον ἔχουσιν οἱ ἐκδικούμενοι διὰ τῶν ἰδίων τῶν χειρῶν !

Μείνασα μόνη, ἐκλείσθη διὰ τοῦ σύρτου καὶ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ριγῶσα ἐκ πυρετοῦ, πεπονημένη ἐκ τῶν φό- βων καὶ ἐκ τῶν συμβάντων αὐτῆ, προσηλυῶσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦ καὶ ἀδημονοῦσα διὰ τὴν βραδείαν πα- ροδὸν τῶν ὥρων.

Τὴν τετάρτην ὥραν κατεκλίθη, ἀλλ' ἠδυνάτει νὰ κοι- μηθῆ. Τὴν κατεῖχον τὰ ζοφερώτερα τῶν προαισθημάτων.

Ἠδυνάτει νὰ λησμονήσῃ τὸν τόνον, δι' οὗ ἡ Ροζέλλη ἀπ- ἠγγεῖλε τὰς λέξεις :

— Ἀδύνατον νὰ ἤμαι κόρη σας ; σας ἠπάτησαν ; ὀνο- μάζομαι Ζουάννα Σολάρη ! Εἶμαι μία δυστυχῆς, ἦν οὐ- δεμία ἐντιμὸς γυνὴ θὰ κατεδέχετο νὰ γνωρίσῃ !

Καὶ ἦτο ἡ κόρη της, ἐν τούτοις !

Ἐβλεπε τὴν λάμψιν τῶν μεγάλων της κυανῶν καὶ τό- σον βαθέων ὀφθαλμῶν ἐπὶ τῆς λευκῆς μορφῆς της.

Ἀπὸ πρώτης στιγμῆς ἐγεννήθη μεταξὺ αὐτῶν ἔμφυ- τος στοργή

Εἶχον μαντεύσει, ἀναγνωρίσει ἀλλήλας διὰ μίαν.

— Εἴσθε ἡ κυρία Βωνοᾶζ ;

Ἡ προφορὰ της τῆ ἔμενε κεχαραγμένη ἐν τῆ καρδίᾳ.

Μετενοεῖ διότι τὴν ἀφήκε νὰ φύγῃ, διότι δὲν ἐρρίφθη εἰς τὸν λαϊμόν της λέγουσα :

— Τί μ' ἐνδιαφέρει τὸ παρελθόν ; Τίς ἡ ἀνάγκη νὰ τὸ

μάθω ;... Εἶσαι κόρη μου... Οὐδὲν πλέον γνωρίζω ! Μένε μετ' ἐμοῦ. Οὐδέποτε θὰ μ' ἐγκαταλίπης !

Διὰ τὸν Βωνοᾶζ, διὰ τὸν Καμπεϋρόλ ἐπεφύλαττεν ὅλον τῆς τὸ μίσος. Τῇ ἐνέπνεον τὴν ἀποστροφὴν δηλητηριωδῶν ἐντόμων

Ἄ ! πόσον ἐπίσης κατηράτο τὴν ἀλαζονείαν τῆς μάμης τῆς !

Πόσον ὠρατὰ θὰ ἔζη, ἀνευ τῆς προλήψεως τῆς κυοφορησάσης τόσα δεινά !

Ὅτε, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἰσέδουν διὰ τῶν παραπετασμάτων, ἰδέαι σοβαρώτεραι ἀφυπνίσθησαν ἐν αὐτῇ.

Εἶχε δύο κόρας !

Τὰ πάντα ἐξηλείφοντο πρὸ αὐτῆς τῆς ιδέας.

Θὰ τὰς ἐπανέβλεπε, θὰ κατείχεν αὐτὰς ἐπὶ τέλους !

Ἀφίαν αὐτήν, ὅτε ἀνέβη εἰς τὸ ὄχημά τῆς, ὁ Δαμ-βέρτος τῇ εἶχεν ἐκστομίσει μίαν διευθυσίν.

— Περὶ τὴν ἐνάτην εἰς τῆς Λαύρας.

Διατί εἰς τῆς Λαύρας ; Τὸ ἡγνέει, ἀλλὰ θὰ μετέβαιεν εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν.

Τῇ εἶχεν ἐπίσης εἶπει, οὐιλῶν περὶ τῆς ἄλλης :

— Ὀνομάζεται Ἰωάννα ! Εἶνε ἀγγελος ἀγνότητος καὶ χάριτος.

Ἐμέτρα τὰς στιγμὰς ἀπαγγέλλουσα τὰ δύο τόσον γλυκῆ ὀνόματα :

— Ἰωάννα ! Ζουάννα !

Ἐκλείσει τοὺς ὀρθαλμοὺς ἐπαναλαμβάνουσα αὐτὰ καὶ τοὺς ἠνέωξεν ὅτε τὸ ἐκκρεμὲς ἐσήμαιεν ὀγδόην.

Ἡ Ἄννα Μαρία ἐκάθητο παρὰ τὴν κλίνην τῆς.

— Ἡ κυρία κόμησα ἐπέρασε νύκτα ἐλεεινήν, εἶπεν ἡ Ἄννα Μαρία.

— Τφόντι. Τί ὥρα εἶνε ;

— Ἐσήμανον ὀκτώ.

Ἡ κόμησα ἐτινάχθη κάτω τῆς κλίνης.

— Δός μοι τὰ ἐνδύματα, διέταξε, ταχέως !

— Ἡ κυρία κόμησα θὰ ἐξέλθῃ ;

— Ναί.

— Μόνη !

— Ναί.

— Ποῖον φόρεμα θὰ βάλῃ ἡ κυρία κόμησα ;

— Ὅποιονδήποτε. Μὲ κουράζεις μὲ τὰς ἐρωτήσεις σου.

Ἐντὸς τινῶν στιγμῶν, διηυθέτησε τὴν κόμην τῆς, ἐνεδύθη καὶ ἦτο ἕτοιμος.

— Οὐδέποτε εἶδα τὴν κυρίαν τόσον ταραγμένην, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Ἄ ! ἂν ἐγνώριζες ! ἐψιθύρισεν ἡ κόμησα.

— Τί λοιπὸν συμβαίνει ;

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω .. Θὰ σοὶ τὸ ἐξηγήσω ἀργότερον.

— Εἶνε τι καλόν, τοῦλάχιστον ;

Ἡ κόμησα οὐδὲν ἀπήντησε.

Μήπως ἐγνώριζε καὶ αὐτῇ ;

Ἡ καρδία τῆς ἔκειτο μεταξὺ φόβου καὶ ἐλπίδος.

— Ἡ κυρία θέλει τὴν ἀμαξάν τῆς ;

— Ὅχι, θὰ ἐνοικιάσω τοιαύτην καθ' ὁδόν.

— Ἡ κυρία δὲν ἀγαπᾷ νὰ τὴν συνοδεύσω ; Ἡ κυρία κάμνει κακὰ Μὲ φοβίζει. Τόσον εἶνε ταραγμένη !

— Ἐχεις δίκαιον. Ἐλθέ, ἀλλὰ σπεῦδε !

Μετὰ δύο λεπτά, κατέβαινον ἀμφότεραι τὴν κλίμακα τοῦ μεγάρου καὶ ἔσπευδον πρὸς τὴν ὁδόν.

Ὀλίγα βήματα μακρότερον, ἡ θαλαμηπόλος ἐκάλεσεν ὄχημα διαβατῶν.

Ἀνέβησαν, καὶ ἡ κόμησα ἔδωκε πρὸς τὸν ἠνίοχον τὴν διευθυσίν :

— Εἰς τῆς Λαύρας, ὁδὸς Καμβῶν.

— Εἰς τὰς ἐννέα παρὰ τέταρτον ἔφθασαν εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον.

Τὰ ἐργατήρια ἦσαν ἐν τῇ ἀταξίᾳ τῆς ὥρας τῆς ἀφί-
ξεως τῶν ἐργατῶν.

Αἱ πελάτιδες δὲν εἶνε τόσον πρωϊνά.

Ἡ διευθύντρια δὲν εἶχεν ἀκόμη προσέλθει.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς κομίσσης Βωνοᾶζ, ὠραία κόρη μεγα-
λόσωμος ἦτις εἶδε διαταγὰς δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, ἔσπευσε πρὸς αὐτήν.

Ἦτο ἡ Καισαρίνα.

Λ'

Μήτηρ καὶ κόρη.

Ἡ Καισαρίνα εἶχεν ὄντως τρόπους μεγάλης κυρίας.

Ἐπὶ ἐποψίν περιβολῆς, πολλαὶ μαρκησίαι θὰ τὴν ἐξή-
λευον.

Ἐν τούτοις, ἐγνώριζε νὰ τηρῇ τὴν θέσιν τῆς καὶ ν' ἀ-
πονέμῃ τὸν ὀφειλόμενον πρὸς ἕκαστον πρόσωπον σεβασ-
μόν.

Ἐδεξιώθη λοιπὸν τὴν κόμησσαν Βωνοᾶζ μεθ' ὅλων τῶν ἀπαιτούμενων ἐνδείξεων ὑπολήψεως εὐλαβοῦς, ζητοῦσα συγγνώμην ὅτι τὴν ὑπεδέχετο ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῆς πρωϊνῆς ἀταξίας.

— Πηγαίνω νὰ καλέσω τὴν κυρίαν, εἶπε.

— Περιττόν μὴ τῇ ταράσσητε τὴν ἡσυχίαν.

— Ἄν δύναμαι νὰ τὴν ἀναπληρώσω !...

— Ἀλλὰ βεβαίως... πληρέστατα.

Ἡ Καισαρίνα ὠδήγησε τὴν πελάτιδά τῆς εἰς αἶθουσαν χρησιμεύουσαν ὡς ἰδιαιτερον γραφεῖον τῆς διευθύντριας.

Οἱ τέσσαρες αὐτῆς τοῖχοι εἰς πόσας περιέργους ἐκμυστηρεύσεις παρέστησαν μάρτυρες καὶ πόσας τοιαύτας θ' ἀφηγοῦντο, ἂν ἠδύναντο νὰ ὠμίλου !

Ἦσαν ἄλλως ὠρατοὶ τοῖχοι διὰ μεταξίνου ὑφάσματος ἐπεστρωμένοι μὲ ὠρατὰ ἐπιπλα καὶ βραχύτιμον γραφεῖον δίδοντες ὄψιν καλλοντηρίου μᾶλλον ἢ γραφείου γυναικὸς ἐμπορευομένης

Ἡ πρώτη ἔδωκε κάθισμα πρὸς τὴν κόμησσαν καὶ τὴν διηρώτησε διὰ βλέμματος ἐμφαίνοντος :

— Εἰς τί ὀφείλομεν τὴν τιμὴν τῆς πρωϊνῆς αὐτῆς ἐπι-
σκέψεως ;

— Δεσποινίς, ἤρχισεν ἡ κυρία Βωνοᾶζ, διατελῶ ὑπὸ τὸ κράτος μεγάλης λύπης.

— Ὑμεῖς, κυρία !

Ἐγώ ! Ἐχω συνέντευξιν ἐδῶ μετὰ φίλου, μεθ' οὗ συνδέομαι πρὸς λύσιν προβλήματος ἐνδιαφέροντος ἡμᾶς πλέον ἢ ὅσον δύνασθε νὰ φαντασθῆτε.

Καὶ αὐτῇ ἐπίσης ! ἐσκέφθη ἡ Καισαρίνα ἡς τὰ χα-
ρακτηριστικὰ προσέλαβον τὴν ἀκίνησιαν μαρμάρου. Ἀλλὰ πάραυτα τὴν ἐξήγαγε τῆς ἀπάτης ἢ ἐπελοῦσα αὐτῇ ἰδέα.

— Ἀναζητῶμεν κόρην ἐστερημένην γονέων, ἐξηκολού-
θησεν ἡ κόμησα. Ἐν τῇ σπουδῇ μου, λίαν φυσικῇ, ἐὰν ἐγνώριζετε τὸ αἴτιον, ἦλθον ἐνωρίτερον τῆς ὀρισθείσης ὥρας. Λοιπὸν, βαίνω κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σκοπόν. Ἐσκέφθη ὅτι, ἂν ὁ ξένος μοι ἔδωκεν ἐδῶ συνέντευξιν, τοῦτο ἴσως διότι ὁ οἶκός σας περικλείει ἐκείνην, ἣν ἀναζητῶμεν, καὶ σας ἰκετεύω νὰ μὲ συνδράμητε.

— Πῶς ;...

Ἡ νέα δέον νὰ ἦνε τὴν σήμερον δεκαοκταετίς. Μὲ βεβαιοῦσιν ὅτι εἶνε ὠραιοτάτη, λίαν φρόνιμος καὶ μὲ τρό-
πους διακεκριμένους. Ἰδῶμεν, ἀναζητήσατε κάμετέ μοι αὐτὴν τὴν ἐκδοῦλευσιν... Γνωρίζετε ἐργατῖδα τίνα μὲ τοιαύτα προσόντα ;

— Θεέ μου ! κυρία...

— Ὅχι, δὲν ἔχει οὕτω ; ἢ τοῦλάχιστον αὐταὶ θὰ ἔχω-
σιν οἰκογένειαν... Πατέρα, μητέρα...

Ἡ Καισαρίνα ἔφερε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡσεὶ ἀναπολοῦσα.

— Ὁ ἀπατήθην, ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα, δὲν ἐπιμένω... Ἄλλως, ὁ κύριος Δαβίδωσιν, οὕτω καλεῖται ὁ Ἀμερικανός, δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ...

— Περιμένετε λοιπόν... τὸν Δαβίδωσιν!... Ἦκουσα τ' ὄνομά του ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ μίαν τῶν ἐργατῶν μου...

— Δεκαοκτὼ ἐτῶν, δεσποινίς... χαρίεσσα, ὠραία... μοι τὸ ἐβεβαίωσαν...

— Ἴσως αὐτὴ εἶνε.

Ἡ κόμησσα ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους της.

Ἡ πρώτη ἔψαυσε τὸ κομβίον κωδωνίσκου.

Δεσποινίς τις ἠμικινώξε τὴν θύραν.

— Ἴδετε λοιπόν, διέταξεν ἡ Καισαρίνα, ἂν ἡ δεσποινίς Βωδρού εἶνε εἰς τὸ ἐργαστήριον;

— Ἐκεῖ εἶνε.

— Στείλατέ μοι τὴν... εὐθύς.

— Εἶπετε;... ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.

— Δεσποινίς Βωδρού... Ἰωάννα Βωδρού...

— Ὄνομάζεται Ἰωάννα! εἶπεν ἡ κόμησσα καθίσταμένη ὀλοπόρφυρος.

— Ναί, κυρία.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη ἐκ νέου.

Ἡ μήτηρ πᾶσαν κατέβαλε προσπάθειαν ἵνα συγκρατήσῃ ἑαυτήν.

Ἡ Ἰωάννα Βωδρού ἐπεφάνη ὑπὸ τὸ μεταξίνον παραπέτασμα, ἀπλουστάτη ἐν τῇ ἐργατικῇ της περιβολῇ.

— Προχωρήσατε, διέταξεν ἡ Καισαρίνα. Ἡ κυρία κόμησσα Βωνοῶζ ἐπιθυμῆν νὰ σᾶς ἴδῃ καὶ σᾶς ὀμιλήσῃ.

Καὶ ἐγειρομένη, ἐπροφασίσθη ἐπείγουσαν ἐργασίαν καλοῦσαν αὐτὴν ἀλλαχοῦ.

Ἡ κόμησσα τὴν ὑψαρίστησε δι' ἐκφραστικῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Ἐὰν ὁ κύριος Δαβίδωσιν ἤρχετο, δεσποινίς, θὰ σᾶς ἤμην εὐγνώμων ἂν τὸν ἐπέμπατε ἐδῶ.

— Ἐχει καλῶς, κυρία.

Ἡ Ἰωάννα Βωδρού καὶ ἡ κόμησσα ἔμεινον μόναι.

Ἐπῆλθε στιγμὴ ἀμηχανίας ἐκ μέρους τῆς νεανίδος, ἐκστάσεως ἐκ μέρους τῆς μητρός.

Ναί, ἡ κόρη της ἦτο παρ' αὐτήν! Ἐνόμιζεν ὅτι ἐκ νέου ἔβλεπε πρὸ αὐτῆς τὴν Ροζέλην, ἀλλ' ἀπλὴν καὶ κοσμίαν, μὲ ὀλιγωτέραν λάμψιν ἐν τῷ βλέμματι, μᾶλλον ἐκείνης λεπτήν καὶ φιλάσθενον.

Ἐν τούτοις ἡ Ἰωάννα Βωδρού, εἶχεν ἤδη πολὺ μεταμορφωθῆ ἀπὸ τῆς νυκτός, καθ' ἣν μικροῦ δεῖν ἐγένετο θῦμα τοῦ Ραπινῶ καὶ τοῦ Βαλούς.

Ἐζῆ σχεδὸν ἀνέτως. Οἱ κόποι της ἠλαττώθησαν ὁ ἀὴρ τοῦ μικροῦ της θαλάμου ἦτο ὑγιῆς καὶ καθαρὸς καὶ τέλος ἡ εὐτυχία ἐξωραϊζεῖ.

Ἦτο εὐτυχίς!

— Πλησιάσατε, τέκνον μου, εἶπεν ἡ κυρία Βωνοῶζ καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀποτείνω τινὰς ἐρωτήσεις...

— Ὅπως ἀγαπᾶτε.

— Πιστεύσατε ὅτι δὲν μὲ ὤθει εἰς τοῦτο ἀπλὴ περιέργεια. Ὑπάρχει μυστήριον ἐν τῷ βίῳ μου... καὶ ἴσως ἀφορᾷ καὶ σᾶς. Ποῦ ἐγεννήθητε;

— Ἀγνοῶ, κυρία.

— Ὄνομάζεσθε;

— Ἰωάννα Βωδρού.

— Τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε πράγματι τὸ ἰδικόν σας;

— Τὸ ἐνόμιζον ἐπὶ πολὺ...

— Καὶ τώρα;

— Ἐπαυσα νὰ τὸ νομίζω.

— Διατί;

— Κατόπιν σκηνης τινος... ἔμαθον ὅτι εἶμαι...

Ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν. Ζωηρὸν ἐρύθημα διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς της.

— Τέκνον ἀνευ οἰκογενείας... συνεπλήρωσεν ἡ κόμησσα.

— Τφόντι... τέκνον ἔκθετον...

— Οὐδὲν εἶχες τὸ δυνάμενον νὰ σὲ ὀδηγήσῃ ἐπὶ τὰ ἔγνη τῶν γονέων σου;

— Οὐδὲν, κυρία.

— Ἀπὸ πολλοῦ εὐρίσκεσαι εἰς ἐκείνους, οἵτινες σὲ ἀνέθρεψαν;

— Ἀπὸ πολὺ μακροῦ διαστήματος.

— Ἐζῆτε ἐκεῖ ἐν δυστυχίᾳ;

— Τφόντι, ἀλλ' οὐτε ἐκείνοι εἶνε εὐτυχεῖς Ἡλθον εἰς Παρισίους ἀπὸ δεκατριῶν ἢ δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ ἐναυαγήσαν εἰς τὰς ἐργασίας των.

— Εἶνε λοιπὸν πτωχοί;

— Πτωχότατοι.

— Κάθηνται μακρὰν ἀπ' ἐδῶ;

— Εἰς μίαν φρικώδη συνοικίαν, πέραν τῶν προτειχομαῶν.

— Ὁ ἀνυψαρίστησε δυνάμενη νὰ τοὺς συνδράμῃς;

— Τὸ ἤθελον, ναί, κυρία...

— Δέον νὰ ἐλπίζῃς ὅτι ἡμέραν τινὰ ἡ εὐχὴ σου θὰ πληρωθῇ.

Ἡ νεανίς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν τὸ ἐλπίζω, κυρία, ἐκείνοι οἵτινες μὲ ἀπηνήθησαν θὰ εἶχον τὸν λόγον των, καὶ μετὰ τῶσων ἐτῶν διάστημα δὲν θὰ σκέπτωνται εἰς ἐμέ. Ἄλλως τε, ἴσως ἀπέθανον.

— Ζῶσιν... ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα.

— Τί λέγετε;...

— ... Ἀναμφιβόλως, ἐπεράτωσεν ἐκείνη, καὶ ἀδύνατον νὰ σᾶς ἐλησμόνησαν.

— Οἴμοι!

— Λησμονεῖ τις τὰ τέκνα του!

Ἡ Ἰωάννα ὕψωσε πρὸς τ' ἄνω τοὺς ὀφθαλμούς καὶ οὐδὲν ἀπήνησεν.

Τὴν ἐλησμόνησαν, αὐτὴν, εἰκοσαετίαν ὄλην!

— Πόσον θὰ καταρᾶσθε τὴν μητέρα σας! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα.

— Ὅχι, κυρία.

— Ἐν τούτοις αὐτὴ ἡ τόσον ἐνοχος ἐγκαταλείψις!...

— Ἡ μήτηρ δὲν ἐγκαταλείπει τὸ τέκνον της ἀνευ ἀνάγκης... Ὁ ἀνέφερε καὶ ἐκείνη πολὺ.

— Τφόντι.

— Τὴν γνωρίζετε λοιπόν; εἶπε ζωηρῶς ἡ Ἰωάννα.

— Ναί, ἐψιθύρισεν ἡ κόμησσα.

— Μὲ σκέπτεται;

— Πάντοτε, καὶ ἡ μεγαλειτέρα τῶν βασάνων της εἶνε ἡ ἀπώλειά σας, ὡς μεγάλως θὰ χαρῆ ἐπανευρίσκουσά σε.

Δι' ἀποτόμου κινήματος εἴλκυσε τὴν Ἰωάνναν πρὸς ἑαυτήν.

— Ἀκούσατέ με καλῶς, ὑπέλαβε, καὶ θὰ μάθητε τὰ πάντα. Ἡ μήτηρ ἀνήκει εἰς εὐγενῆ οἰκογένειαν... Ἦτο ὀρφανή. Δεκαεξαέτις τὴν μάμμη της εἶχε μόνον, ἣν εἰς ἄκρον ἐσέβετο. Ἡ μήτηρ σας, Ἰωάννα, ἠγήγησε νέον ἀξίον πάσης ἐγάπης, ἀλλὰ ταπεινὸν τὴν καταγωγὴν πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς μάμμης. Ἀμα ὡς ἡ μάμμη ἠννόησε τὸ ὄραμα, ἔκλεισε τὴν ἐγγονὴν της εἰς πύργον τοῦ Βερρύ. Ἐκεῖ, μετὰ τινὰς μῆνας, δύο τέκνα ἐγεννήθησαν, δύο κόραι αἱ: ἡ μήτηρ των οὐδέποτε ἐγνώρισε. Κατεγράσθησαν τῆς καταστάσεως ἐν ἣ διατέλει... ταλαντευομένη μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου: τῇ εἶπον ὅτι ἀπέθανον: τῇ ἐπέδειξαν τὸν τάφον των, ἐφ' οὗ οὐ πολλὰ ἔχυσε δάκρυα. Ἀπὸ τινων μόνον ἡμερῶν ἤδη ἐγνώριζε τὴν ἀλήθειαν. Συγχωρήσατέ την, Ἰωάννα, διότι ὅσον σκληραὶ καὶ ἂν ὑπῆρξαν αἱ δοκιμασίαι σας, ἐκείνη πολὺ μᾶλλον ὑπέφερε... Ὁ μόνος της πόθος εἶνε τὸ νὰ σᾶς περιβάλῃ διὰ τῆς στοργῆς της... Ὁ ἀνιδήθητε... Σας περιμένει... Ὁ ἀνιδήθητε ἐπίσης τὸν πατέρα σας, καὶ θὰ τὸν ἀγαπήσετε ὀλοφύχως. Ὁ ἀνιδήθητε... Τὸν γνωρίζετε ἤδη.

— 'Εκεῖνον !

— 'Η καρδιά του εἶνε ἡ εὐγενεστέρα τῶν καρδιῶν !

'Η νεανίς ἔμεινε ἀναυδος, τεταραγμένη μέχρι βάθους ψυχῆς. 'Η ἱστορία ὁμοιάζε πρὸς μυθιστόρημα καὶ ἐν τούτοις ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο ἀληθές.

'Υπῆρχεν ἐν τῷ τόνῳ τῆς κομῆσεως εἰλικρίνεια, συγκινήσις, πρὸς τὰ ὅποια δὲν ἠδύνατό τις νὰ ἡδιαφορεῖ.

'Η θύρα ἠνοίχθη ἐκ νέου. 'Η Καισαρίνα ἔλεγεν :

— Εἰσέλθετε, κύριε· ἡ κυρία κόμησα σας περιμένει.

'Επὶ τῇ θέᾳ τοῦ σωτηρός της, ἡ 'Ιωάννα προὐχώρησε κατὰ ἐν βῆμα πρὸς αὐτόν, ὅστις, ἀδυνατῶν νὰ συγκρατηθῇ, τῇ ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας. Δὲν ἀντήλλαξαν λέξεις. Δι' ἐνὸς βλέμματος τὰ πάντα ἐκείνη ἐνόησε. Τὴν ἔθλιψεν ἐν ἀληθείᾳ διαχύσει στοργῆς, καὶ ἀνυψῶν αὐτὴν ὡς πτερόν, τὴν ἔθηκεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός, ἥτις, μὴ συγκρατούμενη πλέον, ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ τὴν ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων.

'Ἄλλ' ἡ στιγμή αὐτὴ στιγμῶν μόνον διάρκειαν εἶχεν.

— 'Ιωάννα, εἶπεν ὁ Δαμβέρτος, εἰσθε πλουσία καὶ θὰ καταστήτε εὐτυχής, ἀλλ' ἐπειγόμεθα, δι' ἄλλο τι. Ἔχετε ἀδελφὴν... καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτὴ διατελεῖ ἐν κινδύνῳ... Πρέπει νὰ σπεύσωμεν πρὸς αὐτήν.

— Τὴν ἀδελφὴν μου ;

— Τὴν ἀδελφὴν σας ! Σας ὁμοιάζει, 'Ιωάννα, ἡ τύχη τὴν ἔρριψεν εἰς ἄλλην ὁδόν, ἣς πρέπει νὰ τὴν ἀποσύρωμεν.

— Μοὶ ὁμοιάζει, εἶπατε ;... Τὴν γνωρίζω !

— Σὺ ;

— Εἶνε ἡ Ροζέλλη.

— Ἀκριβῶς αὐτὴ ! Εἶσαι ἐδῶ ἐν ἀσφαλείᾳ, 'Ιωάννα ;

— Τί ἔχω νὰ φοβοῦμαι ;

— Μένεις ὀλίγας ἔτι ἡμέρας ; Ἔχω καθήκόν τι νὰ ἐκπληρώσω. Ἔως τότε θὰ τηρῶμεν τὸ μυστικόν μας.

'Η πρότασις αὐτὴ ἀνταπεκρίνετο πρὸς τοὺς μυχιατέρους τῶν πόθων τῆς νεανίδος.

— Διατάξατε, εἶπε, καὶ θὰ πράξω ὡς σας ἀρέσκει.

— Ἔως τότε θέλω νὰ δύνασαι νὰ συνδράμῃς τοὺς ἰδικούς σου. Εἶσαι πλουσία, σοὶ τὸ εἶπον, καὶ πλέον ἢ ὅσον φαντάζεσαι.

Τῇ ἔθηκεν ἐν τῇ χειρὶ μικρὸν χρηματοφυλάκιον πληθῆρες τραπεζογραμματίων.

— Καταστήσατέ τους εὐτυχεῖς, ὑπέλαβε καὶ καλὴν ἐντάμωσιν.

'Η μήτηρ κατέτρωγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν κόρην αὐτὴν, ἣν ὄντως ἀνεύρισκε θελκτικὴν ὅσον ἠδύνατο νὰ τὴν ἐπεθύμει. 'Η 'Ιωάννα διεβιβασθῆ ἐκ δευτέρου ἀπὸ τῶν βραχιόνων τοῦ Δαμβέρτου πρὸς τοὺς τῆς κομῆσεως.

'Ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἡ Καισαρίνα τὴν περιέμενεν εἰς τὸν διάδρομον.

— Λοιπὸν ! 'Ιωάννα, τὴν ἠρώτησεν, εἰσθε νῦν χαριστημένη ;

— Ὄ ! ναί, δεσποινίς.

— Ὅζ μὰς ἐγκαταλίπητε ;

— Ἄλλ' ὄχι !

— Οὕτω ἐνόμιζον...

— Οὐδὲν δι' ἐμὲ μετεβλήθη.

'Η Καισαρίνα παρεδόθη εἰς σκέψεις. Ἐνδιεφέρετο πράγματι διὰ τὴν ἐργασιδὰ της καὶ ἄλλο ἐκ τῆς συνδιαλέξεως ἀνέμενεν ἀποτέλεσμα. Ἦτο διορατικὴ.

'Ανέγνωσεν ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς 'Ιωάννας χαρὰν ἀντιθεμένην ὅλως πρὸς τοὺς λόγους της.

— Κἄτι μοὶ κρύπτετε, εἶπεν ἀπειλοῦσα αὐτὴν διὰ τοῦ δακτύλου.

'Η νεανίς ἐμειδίασε.

— Τφόντι, ἀπήντησεν· ὑπῆρξατε καλὴ δι' ἐμέ, δεσποινίς Καισαρίνα· ἀλλὰ μοὶ ἐσύστησαν ἐχεμύθειαν. Μετ' οὐ πολὺ θὰ σας εἶπω τὰ πάντα.

'Ανέλαβε τὸ ἔργον της, ὡς πάντοτε.

'Η κόμησα καὶ ὁ Δαμβέρτος μετὰ σύντομον πορείαν ἔφθασαν ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγίου Αὐγουστίνου.

— 'Η Ροζέλλη ! ; ἠρώτησε τὴν οἰκονόμον ὁ Δαμβέρτος.

— Ποῖαν ζητεῖτε ;...

— Τὴν Ροζέλλη, ἐπανελάβεν ὁ Δαμβέρτος.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἦτο ἡ κυρία ἀπ' ἐδῶ, ἐπιστρέφουσα.

— Ἀπουσιάζει λοιπὸν ;

— Ἀπὸ χθὲς δὲν τὴν εἶδα.

'Η κόμησα ἐφρικίασε σύσσωμος.

— Καὶ ἡ φίλη της ; ἠρώτησε τρέμων ὁ Δαμβέρτος.

— Ἐννοεῖτε τὴν ἀδελφὴ της τὴν Λορένζα ; Οὕτε αὐτὴ δὲν γύρισε. Ὁ κύριος Γκομές ἦλθε μάλιστα δύο φορὲς καὶ τὴν ζήτησε ἀπὸ τὸ πρῶτ. Δὲν ἠξέουρον ποῦ εἶνε.

'Η γυνὴ ἐξεφράζετο ἐν ἰδιώματι ἀγνώστῳ, ἡμιπαρχιακῷ, ἡμιγαλλικῷ, ἀλλὰ μετὰ παραδόξου ταχύτητος.

— Τί εἶνε αὐτὸς ὁ Γκομές ; ἠρώτησεν ὁ Δαμβέρτος, ἵνα λαβῆ καιρὸν νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας του.

— Ἐνας Ἰσπανός, ποῦ κάμνει γυμνάσια στὸ ἵπποδρόμιον μετὰ τὴν Λορένζα. Εἶνε πολὺ ἐρεθισμένος. Ἐπειτα αὐτὴ εἶνε ἡ κατάστασις του ἡ συνειδημένη... Πάντοτε θυμωμένος... Ἡ Λορένζα κακὰ κάμνει νὰ μένη μαζὺ του... Καμμία ἡμέρα, θὰ πάθῃ τίποτε.

— Δὲν γνωρίζετε ποῦ ἄρα δύναται ἡ κυρία σας νὰ εἶνε ;

— Δὲν τὸ βάζω στὸ νοῦ μου. Αὐτὴ ἡ τόσον πάντοτε ἀκριβής !

'Ὁ Δαμβέρτος συμβουλευθῆ τὴν κόμησαν διὰ μακροῦ βλέμματος ἐναγωνίου.

— Ἡ Ροζέλλη θὰ ἐπιστρέψῃ βεβαίως τώρα τὸ πρῶτ ; ὑπέλαβε.

— Τὸ ἐλπίζω, κύριε. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ βράδου ἐδῶ πρέπει νὰ ἦναι.

— Διατί ;

— Χορεύει... εἶν' ἡ ἡμέρα της.

'Ἐλαβεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου του ὀλίγα χρήματα καὶ εἶπεν :

'Ἔχομεν ἀνάγκην νὰ τῇ ὁμιλήσωμεν δι' ὑπόθεσιν ἐπειγουσαν. Ἄμα ὡς ἔλθῃ, λαμβάνεις τὸν κόπον νὰ με εἰδοποιήσης ;

— Ποῦ ;

— Δύο βήματα μακρὰν ἀπ' ἐδῶ... εἰς τὸ κατάστη-
Λαύρας... τῆς μεγάλης ραπτρίας.

— Τὸ ὄνομά σας ;

Τῇ ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτήριόν του καὶ τὸ γρήμα.

Ὅζ ἔχῃς ἐκατὸν φράγκα, ἀν πάραυτα με εἰδοποιήσης.

— Μένετε ἡσυχος, ἐξοχώτατε.

'Ἄμα ὡς ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη ἡ κόμησα ἀνελύθει εἰς λυγμούς.

— Ἄ ! ἀνέκραξε, δὲν θὰ τὴν ἐπανιδῶμεν !

— Ἴσως, ἐψιθύρισεν ὁ Δαμβέρτος, πληρούμενος ὑπὸ τῶν ἀπαισιωτέρων προαισθημάτων.

ΛΑ'

Τὸ ἀπελπιστικὸν διέθημα.

'Η 'Ιωάννα εἶχεν ἐν ἀρχῇ ἀντιστῆ κατὰ τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ επαγγέλματος, ἀ ἡ τύχη τῇ προώριζεν.

'Ἐπάλασε πάσῃ δυνάμει. Καὶ τέλος ὑπέκυψεν. Ἀφῆθη εἰς τὸ παρασύρον αὐτὴν ρεῦμα.

'Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρώτης της πτώσεως, τοῦ πρώτου ρύπου, εἶχε ζήσει ὡς σῶμα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ εἶχεν ἀποσπασθῆ.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ καυχᾶται ὅτι τὴν κατεῖχεν ἐξ ὀλοκλήρου.

'Ἀφῆτο μετὰ τὴν ἀδιαφορίαν ἐμπορίου, ἀλλ' ἡ σκέψις της ἐπλανᾶτο ὑπεράνω τῶν ἀθλιότητων μετὰ τὴν ἐλπίδα τοῦ ν' ἀπηλλάσσετο ἡμέραν τινὰ αὐτῶν.

Ἦ στιγμή λοιπὸν ἐπῆλθεν ἡδῆ.

Ἀπερχομένη τῶν Φιλλυρῶν, ἔκυπτεν ὑπὸ τὸ βῆρος τῆς τελευταίας πληξάσης αὐτὴν καταστροφῆς.

Ἀνεύρισκε τὴν μητέρα της

Τὸ πᾶν τῇ ἔλεγεν ὅτι ὁ Δαμβέρτος δὲν τὴν ἠπάτα.

Ὁ καλύπτων τὸ παρελθόν της πέπλος, ἀνεσύρθη ἀφ' ἑνός, καὶ ἐξ εἰρωνίας τῆς τύχης, ἀντὶ νὰ τὴν πληρώσῃ χαρὰς, τῇ ἐπέτεινε τὸ ἐκ τῶν τραυμάτων τοῦ παρελθόντος ἄλγος.

Ἀνεύρισκε τὴν μητέρα της, καὶ τῇ ἦτο ἀπηγορευμένον ν' ἀναφανῆ πρὸ αὐτῆς!

Οὕτω τουλάχιστον ἐνόμιζεν.

Ἦδυνάτει νὰ ὑποθέσῃ, καὶ μητέρα ἔτι, τότε γενναίου ψυχῶν, ὥστε νὰ συγχωρήσῃ τοιαύτην βέβηλον προσβολήν.

Ἦτο ἡ ἐρωμένη τοῦ κόμητος Βωνοᾶζ, τοῦ συζύγου τῆς μητρὸς της!

Ἦ τόσον σκληρὰ δι' αὐτὴν δειχθεῖσα τύχη, τῇ ἐπεφύλασσε τὸ τελευταῖον τοῦτο δεινόν.

Πῶς ν' ἀντεμετώπιζε τοῦ λοιποῦ τὴν μητέρα της;

Ἦτο ρύπος ἐκ τῶν μὴ ἐξαλειφομένων.

Ἐνῶ τὸ ὄχημα τοῦ πατρὸς της τὴν ἤγεν εἰς Παρισίους, ἐσκέπτετο τὸ φρικῶδες αὐτῆς τῆς θέσεως.

Ἦ Λορένζα τόσον καλῶς τὴν ἠνόει, ὥστε δὲν ἐτόλμα νὰ διαταράξῃ τὰς σκέψεις της.

Ὅτε τὸ ὄχημα ἔφθασεν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ἀστέρος, ἡ χορεύτρια ἔλυσε τὴν σιγὴν, ἀλλ' ἵνα εἴπῃ πρὸς τὸν ἠνίοχον:

— Βουλευτάρτον Ὡτσημαν, πρὸ τοῦ Ἐαρος.

Ἦ Λορένζα ἔκλινε πρὸς τὸ οὖς τῆς ἀδελφῆς της.

— Διατί ἐκεῖ! ἠρώτησεν.

Ἦ ἄλλη τῇ ἀπήντησεν:

— Ἀργότερον... Ὅθ' σοὶ ἐξηγηθῶ.

Τὸ ὄχημα κατέβη τὴν δίοδον Φρειυλάνδης καὶ τὸ βουλευτάρτον ἐν ἀστραπιαίᾳ ταχύτητι καὶ ἔστη εἰς τὸ ὑποδειχθέν μέρος.

Αἱ ὁδοὶ ἦσαν σχεδὸν ἕρημοι.

— Ποῦ πηγαίνομεν; ἠρώτησεν ἡ Λορένζα.

— Πρὸς τὸ ἀρχαῖόν μας οἰκημα.

— Ὅδὸς Προβηγκίας;

— Αὐτὸ μόνον γνωρίζομεν. Ἐννοεῖς ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψω εἰς ἐκείνην τὴν οἰκίαν.

Οὐδὲ τ' ὄνομά της ἐτόλμα νὰ προσφέρῃ.

Ἦ οἰκία τοῦ ἐγκλήματος!

— Ὅπως θέλεις, εἶπεν ἡ Λορένζα.

Τὴν δευτέραν πρῶτὴν ὥραν, ἐσήμαινον εἰς τὴν θύραν παλαιοῦ οἰκήματος τῆς ὁδοῦ Προβηγκίας, ἐνθα τὰς ὑπεδέχθησαν ἄνευ ἀντιρρήσεων. Ἦσαν ἐκεῖ γνωσταί, ὡς παραμεινάσαι ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν τῷ οἴκῳ, ἀμα τῇ ἐν Παρισίοις ἀφίξει των. Ἐκοιμήθησαν ὁμοῦ ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης. Ὅτε ἀφυπνίσθησαν:

— Πιστεύεις ὅτι εἶνε ἀληθῆ, ὅσα χθὲς σοὶ διηγήθησαν, Ζουάννα; ἠρώτησεν ἡ πρεσβυτέρα.

— Τίς οἶδα;

— Τότε, θὰ ἔχῃς γονεῖς πλουσίους;

— Μίαν μόνην ἀδελφὴν γνωρίζω ἐν τῷ κόσμῳ, σέ, Ρένζα. Ἦθελον νὰ σ' ἐβλεπον εὐτυχῆ, τολὺ εὐτυχῆ, διότι εἶσαι καλὴ καὶ σέ ἀγαπῶ.

Τῇ ἐπεδαψίλευε τρυφερότητας, πρᾶγμα σύνηθες δι' αὐτὰς, ἀλλὰ μετὰ τινος μελαγχολίας καὶ λύπης, ὡς ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ ἀποχωρισμοῦ των. Οὐδέποτε εἶχον φιλονεικήσει. Ἦ ἀμοιβία των ἀφοσίωσις ταῖς ἐνέβαλλε καρτερίως ἐν ἡμέραις δοκιμασιῶν. Εἰς τὰς δέκα ἠγέρθησαν. Ἦ Ζουάννα διέβη τοῦ θεάτρου Ἐδέμ ὀλίγον πρὸ μεσημβρίας, οὐδὲν προδίδουσα ἐν ταῖς τρόποις της τὸ ἀσύνθητες. Ἦτο ὄντως ἡ ἡμέρα της. Παρέλαθεν εἶτα τὴν ἀδελφὴν της, ἵνα προγευματίσωσιν εἰς τι ἐστιατόριον, ἐγγὺς τοῦ Γυμνασίου, καὶ ὅτε ἡ Ρένζα, οὐδὲν ὑποπτεύουσα ἀπελπιστικὸν σχέδιον

ἐκ μέρους ἐκείνης, ἠθέλησε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Νέον Ἴπποδρόμιον διὰ τὰ γυμνάσια, τὴν ὠδήγησεν ἐφ' ἀμάξης καὶ τὴν ἀνέμενον ἐντὸς αὐτῆς.

Ἦ ἔτρεφε τὴν ἰδέαν της.

Ἀπέναντι σχεδὸν τοῦ Ἴπποδρομίου, παρατήρησε τὴν ὕλον φαρμακείου καὶ ἔσπευσεν ἐκεῖ. Οἱ φαρμακοτρίβαι, νέοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἶνε οἱ πλείτοι ὑποχρεωτικοὶ πρὸς τὰς εὐεϊδεῖς γυναῖκας.

Προσέδραμον εὐθύς.

— Τί ἀγαπᾷ ἡ κυρία;

Ἦ ἐκείνη ἠρυθρίασεν.

— Ἦθελον λαύδανον, εἶπεν.

— Αἶ!

— Πρὸς τί αὐτὴ ἡ ἐκπληξις; εἶμαι ἡ Ροζέλλη...

Οἱ φαρμακοτρίβαι, ὑπεκλίθησαν.

— Ἦ χορεύτρια τοῦ Ἐδέμ;

— Ναί.

— Ἦ κυρία ἔχει τὴν συνταγὴν της;

— Τί συνταγὴν;

— Ἰατροῦ.

— Τί νὰ τὴν κάμω;

Ἦ κυρία εἶνε ξένη. Ἦ κυρία ἀγνοεῖ ὅτι ἐν Γαλλίᾳ δὲν δίδουν δηλητήρια ἄνευ ἰατρικῆς συνταγῆς...

— Α! ... Εἶνε πληκτικόν...

— Βεβαίως, ἀλλά...

Ἦ εἶνε διὰ τὰ νεῦρα... δι' ἀϋπνίας... πόνους... Παντοῦ δίδουν εὐκόλως.

— Ἀδύνατον... Πολὺ λυπούμεθα.

— Καλὰ... Ὅθ' ἴδω.

Ἦ ἐξῆλθε ἐπὶ μᾶλλον ἐρυθρά.

— Τί γελοῖος τόπος, ἐσκέφθη, νὰ δύναιται τις νὰ πνιγῆται εἰς τὸν Σηκουάνναν ἢ νὰ κρημνίζηται ἀπὸ τῆς στήλης τῆς Βανδόμης καὶ ὅπου πωλοῦν εἰς τὰς ἐργατίδας ἀνθρακας ἵνα ἀποθνήσκουν ἐξ ἀσφυξίας, καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπουν ν' ἀποθνήσκῃ τις ἀνετώτερον... ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ἦτο προφανῶς δυσηρεστημένη.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ ὄψις της ἠλλοιώθη καὶ κατέστη σκυθρωπῆ. Ὅτε ἡ Λορένζα ἐξῆλθε τοῦ Νέου Ἴπποδρομίου, ἡ ἀλλοίωσις αὐτῆς δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν της.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις; τὴν ἠρώτησεν.

— Ἐγὼ! Τίποτε.

— Ἀλλὰ ναί... σέ βεβαίω ὅτι εἶσαι κάτωχρος.

— Εἶνε ἐκ τοῦ ψύχους.

Ἦ ἐκ τοῦ ψύχους, ἐν μέσῳ θέρους, ὑπὸ λαμπρὸν ἥλιον.

Δὲν ἐφεύδετο, ἐν τούτοις.

Ἐρρίγει, σκεπτομένη εἰς τὸ ὕδωρ τοῦ Σηκουάνα, εἰς τὰς ἐξ ὕψους πτώσεις, εἰς τὸν ἐξ ἀνθρώπων θάνατον.

Τοιοῦτου εἶδους θάνατος τῇ ἐνεποιεῖ ἀποστροφήν.

Καὶ εἶχε σταθερὰν ἀπόφασιν ν' ἀποθάνῃ.

Μόνη ἡ σκέψις τοῦ νὰ ἐπανευρίσκετο πρὸ τοῦ Βωνοᾶζ τῇ ἦτο ἀφόρητος. Ἦ ἰδέα τῆς ἐκ νέου θεᾶς τῆς μητρὸς της καὶ ἐκείνου, ὅστις ἀπεκάλει ἐκρυμτὸν πατέρα της καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν αἰσχύνης της τὴν ἐτρόμαζον.

Καὶ ἔπειτα ἡ ζωὴ τῇ ἀπήρσκειν.

Ἐκατοντάκις ἐλυπήθη ὅτι ὁ ἀλιεὺς τοῦ Δανουβίου ἄλλοτε τὴν ἔσωσε τοῦ νὰ πνιγῆ. Πολλάκις συνέλαβε τὴν ἰδέαν ν' ἀνεύου τὸ πείραμά της, ἀλλ' ἀνεχαιτίσθη ἀναλογιζομένη ὅτι θ' ἄφινε τὴν Λορένζαν μόνην.

Τέλος ἐνόμιζεν ὅτι εὗρε τὸ μέσον τὰ πάντα νὰ συμβιβασῆ. Ἀλλὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων της, εἶχεν ἀνάγκην τῆς νυκτός, καὶ ἡ ἐσπέρα ἀπέχευ ἀκόμη πολὺ.

Αἱ δύο ἀδελφὴ ἀπῆλθον ὁμοῦ νὰ κάμωσι γῦρον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

Ἐνῶ ὁ Δαμβέρτος καὶ ἡ κόμησσα, ἐν ἀπογνώσει, τοὺς ἀνεζήτητον πανταχοῦ, εἰς τὸ Ἐδέμ, τὸ Νέον Ἴπποδρόμιον, εἰς μέρος ἐπὶ τέλους, ὅπου πιθανότης ὑπῆρχεν ὅτι θὰ τὰς

συνήντων, ἐκείναι περιεφέροντο ἤσυχοι κατὰ τὸ φαινόμενον, δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ, ἀλλ' ἀόρατοι δι' αὐτούς.

— Γνωρίζεις, εἶπεν ἡ Λορέντζα πρὸς τὴν ἀδελφὴν της, ἀναγκάζομαι νὰ παρκατηθῶ τῶν μετὰ τοῦ Γκομέσ γυμνασίων μου ...

— Διατί;

— Καθίσταται τὸ πρᾶγμα ἀδύνατον.

— Αἰωνίως ζηλότυπος!

— Ὡς τίγρις! Πολὺ ἀδίκως, ὁ δυστυχῆς. Δὲν τὸν ἀγαπῶ, ἀλλ' οὔτε ἄλλους ἀγαπῶ. Σὲ μόνην ἀγαπῶ, Ζουάννα.

— Ἄφες τον.

— Ἐπρέπε νὰ ἠδυνάμην.

— Θὰ δύνασαι μετὰ τινὰς ἡμέρας.

— Πῶς;

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω. Θὰ ἦσαι τότε ἤσυχος καὶ ἐλευθέρα, Ρέντζα μου, ἐκτὸς ἂν ἀπατώμαι.

Ἐδείκνυσαν ἑνωρίς, ἐν τινι μεγάλῳ ἐστιατορίῳ τῶν Ἡλυσίων Πεδίων, ἐπὶ δωματος. Οἱ διαβάται ἴσταντο πρὸ αὐτῶν. Τινὲς τὰς ἀνεγνώριζον. Ἐλεγον ρίπτοντες πρὸς αὐτὰς βλέμματα:

— Ἡ Ροζέλλη καὶ ἡ Ρέντζα... αἱ δύο ἀδελφαί. Γνωρίζουν ὅλο τὸ Παρίσι.

Καὶ ἐνεκωμιάζον τὰ χαρακτηριστικὰ των, τὸ παράστημά των!

Ἦσαν ὄντως ὠραταί, ἡ Ζουάννα ἰδίως ὠραταί ὡς ἐξ ἐκλεκτοῦ γένους, πλήρεις καὶ αἱ δύο δυνάμεις καὶ υγείας, πλούσιαι ἐκ νεότητος καὶ μέλλοντος. Περί τὴν ἑβδόμην καὶ ἡμίσειαν ἀπεχωρίσθησαν. Ἡ χορεύτρια εἶπε πρὸς τὴν Λορέντζαν:

— Θὰ υπάγῃς εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Αὐγουστίνου. Δύνασαι οὐ. Θὰ εἶπῃς εἰς τὴν Ἰωσηφίναν νὰ φέρῃ εἰς τὸ Ἐδὲμ ὅ, τι μοὶ ἀναγκαιοῖ... Γνωρίζει αὐτή... Αὐρίον φροντίζομεν δι' ἀλλαγὴν οἰκῆματος.

Περιεπτόχθη τὴν ἀδελφὴν της, δίχως ἄλλο τι νὰ εἶπῃ, καὶ ἀπεχωρίσθησαν μετὰ λύπης. Δὲν ἔμελλον πλέον νὰ ἐπανίδωσιν ἀλλήλας.

Ὅτε ἡ Ρέντζα ἀπεμακρόνθη βήματά τινά, ἐστράφη καὶ ἡ Ζουάννα τῇ ἀπέστειλε φίλημα διὰ τῆς χειρὸς προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ.

Εἶτα ἐστέναξεν ἐπὶ μακρόν.

Εἶχεν ἀνάγκην θάρρους.

— Ἐνῶ τόσον ἡσύχως θ' ἀνεπαυόμην, νὰ καταδικασθῶ εἰς τοιαύτην βάσανον!

Εἰσῆλθεν ἐντὸς καφενείου παρὰ τὰ Ἡλύσεια Πεδία, εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ Μαντινίων, ἔνθα ἐζήτησε ποτὸν τι καὶ τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα.

Ἡ πρώτη τῶν ἐπιστολῶν της ἀπετείνετο πρὸς τὸν κύριον Δαβιδάσωνα, πύργον Φιλλυρῶν, εἰς Κουρμπεβοά:

«Κύριε,

Ἡ ζωὴ μου υπῆρξε μακρὰ καταδίκη.

Ἡ Λορέντζα θὰ σὰς ἀφηγηθῇ τὰ κατ' αὐτήν. Ἐγὼ δὲν θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ τὸ ἐπραττον.

Ἐσὺς τὴν συνιστῶ.

Ἄν ἦσθε ὁ πατήρ μου, ὡς μοὶ εἶχετε εἶπει, θὰ τὴν ἀγαπάτε εἰς ἀνάμνησίν μου καὶ θὰ τῇ ἐπιδαψιλεύσητε τὴν στοργὴν, δι' ἧς θὰ περιεβάλλετε τὴν ἀτυχῆ σας κόρην.

Ἐσὺς ἰκετεύω καὶ εἰσακούσατε τὴν τελευταίαν μου αὐτὴν εὐχὴν.

Δὲν θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους πλέον.

Θὰ ἐννοήσητε τὰ αἰτία τῆς ἀποφάσεώς μου.

Ἐπάρχουσι λύκαι μὴ λησμονοῦμεναι καὶ ἐπιτεινόμεναι σὺν τῷ χρόνῳ.

Ἡ μήτηρ μου θὰ μὲ συνεχῶρει ἴσως.

Ἐγὼ θὰ τὸ ἐνεθυμούμην.

Καταπνίγω λοιπὸν τὴν τύψιν ἀποχωροῦσα τοῦ βίου.

Ὅταν λάβητε τὴν παροῦσάν μου, δύνασθε νὰ μὲ ἀναζητήσητε εἰς τὸ Νεκροσκοπεῖον.

Ἐγίγαινε, κύριε! Δὲν τολμῶ νὰ εἶπω: ὕγαινε, πάτερ μου! Θὰ σκεφθῆτε ἴσως νὰ μὲ περιφρονήσητε καὶ μὲ καταρασθῆτε.

Εἰπέτε εἰς τὴν μητέρα μου νὰ μὲ συγχωρήσῃ!

Καὶ συγχωρήσατέ με καὶ σεῖς εἰς ἀνάμνησιν νεότητος, ἧς οὐδὲν δύναται νὰ σὰς ἐκφράσῃ τὴν ἐλευσιότητα.

ΖΟΥΑΝΝΑ.

Ἐσὺς συνιστῶ ἐπίσης τὸν πτωχὸν Ρώσσον. Μὰς εἶχε περιθάψει ὅσον ἠδύνατο. Ὀλίγον, ἐννοεῖται.

Ἄλλ' ὁ ὀβολὸς ἀνθρώπου ὡς αὐτὸς πτωχοῦ ἰσοδυναμεῖ μὲ ὄλων τῶν πλουσίων τὰ ἔλεη.

Ἡ ἑτέρα ἐπιστολὴ ἦτο διὰ τὴν ἀδελφὴν της:

Ρέντζα μου,

Δὲν θὰ σ' ἐγκατέλειπον, ἀλλὰ σὲ ἀφίνω πλουσίαν καὶ εὐτυχῆ. Ἡ καρδία μου μοὶ τὸ λέγει.

Θὰ σὲ λυπήσῃ κατ' ἀρχὰς ἡ ἀπόφασίς μου.

Ἀλλὰ θὰ ἴδῃς ἀργότερον, ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως.

Ἐσκέφθην ὠρίμως.

Ἡ ζωὴ τοῦ λοιποῦ θὰ μοὶ ἦτο ἀφόρητος.

Ἄν ἡ μήτηρ μου καὶ ὁ πατήρ μου ἔμελλον ν' ἀφωσιούνητο εἰς ἐμέ, θὰ σὲ ἀγαπῶσιν εἰς ἀνάμνησίν μου καὶ θὰ ἦσαι ἡ ἀδελφὴ τῆς ἄλλης, ἣν εἶδον ἡμέραν τινὰ καὶ ἦτις εἶνε πιστὴ ἡ εἰκὼν μου.

Ἐγίγαινε, Ρέντζα μου.

Φοβοῦμαι πολὺ τὸν θάνατον, εἰς ὃν μετ' οὐ πολὺ θὰ παραδοθῶ, ἀλλὰ τὸσάκις τὸν ἐπεθυμήσαμεν, τὸσάκις τὸν εἶδομεν ἐκ τοῦ πλησίου, ὥστε σχεδὸν μὰς εἶνε ἀρχαίαν γνωριμίαν.

Ἐγίγαινε καὶ πάλιν.

Ὁ ἰδικὸς σου ἰδίως χωρισμὸς μοὶ στοιχίζει, διότι ἦσο ἡ ἀχώριστος καὶ τρυφερὰ σύντροφος τοῦ βίου μου.

Δὲν θὰ σὲ ἴδω πλέον, καὶ ἀποκομίζω τὴν λύπην μου αὐτὴν ἐν τῷ ὑγρῷ τάφῳ, ἔνθα θ' ἀναπαυθῶ.

Δέχθητε τελευταῖον ἀσπασμόν.

Ἡ ΖΟΥΑΝΝΑ ΣΟΥ.

Ἐσταμάτησεν ἄμαξαν διερχομένην.

— Πλατεῖα Παναγίας, εἶπεν.

Ἐφθασεν ἐκεῖ περὶ τὴν ὀγδόην καὶ ἡμίσειαν.

Ἐφθασεν ἐκεῖ ἐν τάχει. Ὁ ἵππος ἦτο καλός, καὶ ὁ ἠνίοχος ἔντιμος τὴν ὄψιν.

— Ἄμαξξ, εἶπεν ἡ Ζουάννα, ἐντὸς πόσης ὥρας δύνασαι νὰ ἦσαι εἰς Κουρμπεβοά.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸν πύργον τῶν Φιλλυρῶν.

— Τὸν γνωρίζω. Εἰς τρία τέταρτα, μικρὰ μου κυρία.

— Ἰδοὺ δύο λουδοβίκια καὶ μίαν ἐπιστολήν.

— Τὰ δύο λουδοβίκια;...

— Εἶνε διὰ σὰς.

— Καὶ ἡ ἐπιστολὴ;...

— Δι' ἑνα ξένον, τὸν κύριον Δαβιδάσωνα. Μοὶ ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ τῷ τὴν ἐγχειρίσητε;

— Εἰς τὴν στιγμὴν.

— Πηγαίνετε λοιπόν.

— Δὲν θὰ λάβω ἀπάντησιν;

— Ἴσως... θὰ ἴδητε.

— Τότε, ποῦ νὰ τὴν ἐγχειρίσω;

— Θὰ σὰς εἶπουν ἐκεῖ. Εὐχαριστῶ!

Ἡ ἄμαξξ ἀνεχώρησεν. Εἶτα ἡ δυστυχῆς ἀνεζήτησε παραγγελιοδόχον τινά. Ἐδέησε πρὸς τοῦτο νὰ μεταβῇ μετὰ τοῦ βουλευάρτου Ἀγίου Γερμανοῦ.

Ἦθελε νὰ ἐκένου τὰ θυλάκιά της ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐφοβήθη μὴ τῷ ἀφυπνίσῃ τὴν προσοχήν.

— Τῷ ἔδωκε δέκα φράγκα καὶ τὴν πρὸς τὴν Λορένζαν ἐπιστολήν.

— Εἰς Νέον Ἴπποδρόμιον, εἶπε, θὰ τὴν ἐγχειρίσητε εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ἰδιοχειρῶς.

— Καλὰ, κυρία.

Τότε ἀπέμεινεν ἐλευθέρᾳ.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Παναγίης, ἐγонуπέτησε πρὸ τοῦ νάρθηκος τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἠγέρθη μόνον ὅτε φύλακες διαβαίνοντες παρ' αὐτῆ τῆ εἶπον :

— Θὰ κλείσουμε !

— Ἐξήλθεν, ἠκολούθησε τὴν γέφυραν καθ' ὄλον αὐτῆς τὸ μῆκος, θεωροῦσα μετὰ φρίκης τὰ μελανὰ ὕδατα, καὶ αἰφνης, μὴ βλέπουσα κανένα, ἀνεροικήθη τὸ κιγκλιδωτὸν καὶ ἐρρίφθη ἐν τῷ κενῷ.

Δύο ἄνδρες εἶδον μακρόθεν τὸ ἀναπηδησάν ὕδωρ καὶ προσέτρεξαν μακρόθεν κρᾶζοντες :

— Μιὰ γυναῖκα στὸν ποταμό !

Μετὰ παρέλευσιν τετάρτου ὥρας, τὴν ἀπεκόμισαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ἐπειράθησαν νὰ τὴν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν, ἀλλὰ μετὰ τινὰς στιγμὰς οἱ φύλακες παρητήθησαν τούτου, λέγοντες :

— Πέθανε ! κρῖμα. Τί ὥραία κόρη !

Ποσάκις εἶχεν ἀκούσει τὴν τελευταίαν ἐπιφώνησιν :

Δὲν τὴν ἤκουε πλέον.

Ἐφερε λαμπρὰ κοσμήματα καὶ τὰ θυλακία τῆς ἦσαν πλήρη χρυσοῦ.

Ἄλλ' οὐδὲν εὖρον ὄνομα.

Ὁρθῶς εἶχεν ὑπολογίσει.

Εἰς τὰς δέκα, ἦτο ἐκτεθειμένη ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ Νεκροσκοπεῖου.

ΑΒ'

Τὸ τελευταῖον διαδῆγμα.

Ὁ ἀναλαβὼν τὴν ἐπιστολήν τῆς Ζουάννας ἀμαξηλάτης ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολήν του μετ' ἀκρας ταχύτητος.

Εὔρε μόνον τὴν οἰκίαν κλειστήν.

Ἐνῷ ἴστατο ἐκεῖ πρὸς ἀναψυχὴν, ὁ κύριος δὲν περιέμενεν ἐπὶ τῆ ἐλπίδι νέας προσφορᾶς, ἔφθασε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν οἶκόν του.

Ὁ Δαμβέρτος εἶχεν ἀποθαρρυνθῆ. Ὅλοι του αἱ προσπάθειαι ἀπέθησαν εἰς μάτην, ὡς πάντοτε συμβαίνει ὁσάκις ἀναζητῶμεν τινά.

Τελευταῖον κατέρυγεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Αὐγουστίνου μεθ' ὅλην τὴν πρὸς τὸ ἐκεῖ οἶκημα ἀποστροφὴν του, συνῆντησε δὲ τὴν Λορένζαν.

Ἡ Λορένζα τῷ ἀφηγήθη τὰ τῆς ἡμερησίας των πορείας. Μόλις ἀπεχωρίσθη ἐκείνης, ἦν πάντοτε ἀπεκάλει ἀδελφὴν τῆς.

Ὁ πατὴρ τῆ ἐξήγησε τὰς ἀγωνίας του, τοὺς δισταγμούς του.

Ἐκείνη ἐπειράθη νὰ τὸν πείσῃ, ὅτι οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηταί, ἀλλ' ἐνδομύχως ἤραξις τώρα καὶ αὐτὴ νὰ συλλαμβάνῃ φόβους, ἐνθυμουμένη τὸ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἰδιόαζόν τῶν τρόπων καὶ τὴν ἀσυνήθη ταραχὴν τῆς Ζουάννας.

Ἄλλ' ἀπεδίωξε τοὺς φόβους τῆς.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς δὲν τῆς παρήγγειλε νὰ τῆ πέμψῃ εἰς τὸ Ἐδέμ διὰ τῆς θαλαμηπόλου τῆς τὰς διὰ τὴν ἐσπέραν ἐνδυμασίας ;

Ἐπειτα, ὅσον ἀλγεινὴ καὶ ἂν ἦτο τῆς προτερμαίας ἢ ἀποκάλυψις, δὲν ἐπτόει τόσον τὴν Λορένζαν, ἥς τὸ μόνον πάθος ἦτο ἢ πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς ἀφοσίωσις.

Ὁ Δαμβέρτος λοιπὸν τὴν ἀφῆκε μᾶλλον γαλήνιος, σχεδὸν ἡσυχος, νῦχαριστημένος τουλάχιστον διότι εἶδεν αὐτήν.

Ἡ κόμησσα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐν καταστάσει ἀνησυχίας δυσπεριγράπτου, μαστιζομένη ὑπὸ τῆς ἀβεβαιότητος.

Ὀλίγον ἢ γαλήνη τοῦ Δαμβέρτου διήρκεσεν.

Ἄμα ὡς ἀφῆκε τὴν Λορένζαν, οἱ φόβοι του ἐκ νέου τὸν ἐκυρίευσαν. Καὶ ἐπετάθησαν οὗτοι, εὐθύς ὡς εἶδε τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς.

Ἐδραξεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀμαξηλάτου τὴν ἐπιστολήν.

Ἀπὸ τῶν πρώτων γραμμῶν ἔμεινεν ἐνεός.

Τὸ αἱμᾶ του ἀνέβη ἀπὸ τῆς καρδίας του εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ἄλλ' ἠδύνατο νὰ κρατῆ ἑαυτοῦ.

Ἀνῆλθε πάλιν τὸ ὄχημά του, συνοδευόμενος ὑπὸ δύο ἀφοσιωμένων ὑπηρετῶν, καὶ ἔσπευσεν ἐν τάχει εἰς τὸ Νεκροσκοπεῖον.

Τῷ ἀπέμεινεν ἔτι ἀκτις ἐλπίδος.

Ἀπὸ τοῦ κατωφλοῖου, πᾶσα ἐλπίς του ἐξέλιπε.

Τὸ λείψανον τῆς Ζουάννας ἦτο ἀποτεθειμένον ἐπὶ τῶν ἀπασιῶν πλακῶν.

Ὁ Δαμβέρτος ἔδωκε τὸ ὄνομά του.

Αἱ διατυπώσεις ἀπαιτοῦσι χρόνον μακρόν, ἀλλ' ὁ φύλαξ ἔτυχε καλῆς καρδίας. Τὰς συνέταμε χάριν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, οὐτινος ἢ ἀφρονος θλίψις εἶχέ τι τὸ ἐπιβάλλον.

Ἄλλως τε ἡ ἐπιστολὴ τῆς νεκρᾶς ἐπεκύρου τὰ λεγόμενά του.

Τέλος ὁ πολυτελής δίφρος καὶ οἱ θεράποντες ἦσαν ἀντικείμενα ἐκ τῶν προκαλούντων τὴν σήμερον τὸν σεβασμόν.

Ὁ Δαμβέρτος ἔλαβε τὸ λείψανον τῆς κόρης του καὶ τὸ ἀπεκόμισεν ὡς λείαν.

Οἱ ἀπολαύοντες ἔξωθεν τῆς ὥραίας νυκτὸς περιπατηταί, βλέποντες διαβαίνοντα τὸν ὠραῖον δίφρον, οὐδόλως ὑπωπεύοντο τὸ εἶδος τοῦ περιεχομένου του.

Διήνυσαν τὸ ἀπὸ Νεκροσκοπεῖου εἰς Κουρμπεβοᾶ διάστημα ἐν μιᾷ στιγμῇ.

Ὁ Δαμβέρτος, ἀφοῦ ἀπέθηκε τὴν κόρην του ἐπὶ τῆς ἰδίας του κλίνης ἐμπιστευόμενος τὴν φύλαξίν τῆς εἰς τὸν Πεπὲν καὶ τὸν Ρῶσσον, οὐ ἡ θλίψις ἐνέπνεεν οἶκτον, ἐσκέφη τὴν μητέρα.

Ἐγραψεν ἐν τάχει τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμὰς :

«Ὁπίσθητε δι' ὄλου σας τοῦ θάρρους. Ἐνομίζετε τὰς δύο σας κόρας νεκρᾶς. Τὸ δυστύχημα κατὰ τὸ ἦμισυ μόνον ἀληθεύει. Σὰς μένει μία. Σκέψητε μόνον αὐτήν! Εἶνε ὁ ἀγγελος, ὅστις θὰ ἀνακουφίσῃ τὰς θλίψεις σας. Ἡ ἄλλη δὲν ἦτο ἀρκετὰ γενναίψυχος, ὥστε νὰ ἐπέζη τῆς αἰσχύνης. Κλαύσατέ τὴν. Ἐξίλειώθη διὰ σφάλματα, ὧν δὲν ἦτο ἡ αἰτία. Ἦτο ἀξία ὑμῶν καὶ καλλιτέρας τύχης. Ἀναπαύεται παρ' ἐμοί. Δύνασθε νὰ ἔλθητε. Ἡ μήτηρ τῆς δύναται παντοῦ νὰ ὑπάγῃ, προκειμένου νὰ δώσῃ τὸν ὕστατον ἀποχαιρετισμὸν εἰς τέκνον τῆς.

«Σκέπτεσθε ἐκείνους, οἵτινες σας ἀγαπῶσιν».

Εἰς τὰς ἔνδεκα παρὰ δέκα ὁ Δαμβέρτος ἔρριψεν ἐν τῇ διαβάσει του τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ μέγαρον λέξας Ρὸς Βιλλάρ καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σχμ :

— Εἰς τὸ Νέον Ἴπποδρόμιον, ταχέως !

Ἡ Ζουάννα ἐν τῇ ὑστάτῃ ἐπιστολῇ τῆς δὲν τῷ συνίστα τὴν προσφιλεῖ τῆς ἀδελφῆν ;

Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν πρᾶνῃ διὰ τὸ πληττον ἤδη αὐτὴν τραῦμα ;

Ἡ Ζουάννα τὴν ἐπληροφόρησεν ἴσως ὅπως καὶ τὸν πατέρα τῆς.

Ὁ Δαμβέρτος ὑπήκουεν εἰς τὴν τελευταίαν θέλησιν.

Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ νεκρὰ τὸν ὤθει παρακινουσα αὐτὸν νὰ ταχύνη τὴν πορείαν του.

[Ἐπεταί συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Δὲν εἶχε πλέον ἐπιδερμίδα, δὲν εἶχε πλέον ὀφθαλμούς, ὁ λαιμός του δὲν ἦτο πλέον ἢ ὅσπουν αἱματωμένον, ἡ κεφαλή του ἦτο κόσκινον, αἱ πτέρυγες, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχον παρὰ τρία ἢ τέσσαρα πτερὰ, ἐσύροντο ὡς δύο ράκη. Ἐφαίνετο ἀδύνατον πῶς ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἠδύνατο νὰ ζῆ καὶ νὰ περιπατῆ. Δὲν εἶχε πλέον σχῆμα. Καὶ ὅμως ἐκεῖνο τὸ λείψανον, ἐκεῖνο τὸ τέρας, ἐκεῖνος ὁ αἰμόφυρτος σκελετός, ἡμύνητο ἀκόμη, ἐμάχετο εἰς τὸ σκότος, ἀνοίγων τὰ ὑπόλοιπα τῶν πτερύγων, ἐκτείνων τὸν λιπόσαρκον λαιμόν, κινῶν τὸ γυμνὸν κρανίον τυχαίως ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὡς νεογέννητον κυνάριον.

Ἦτο συχαμένος καὶ φρικώδης· ἐγὼ ἡμιέκλειον τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ τὸν βλέπω συγκεχυμένως. Καὶ ὁ δῆμιος ἐξηκολούθει νὰ πλήττη τὰ τραύματα, νὰ τρυπᾷ τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ κτυπᾷ ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ κρανίου. Δὲν ἦτο πλέον μάχη, ἦτο καταφάγωμα.

Ἐνόμιζες ὅτι ἤθελε νὰ τὸν διαμελίση, χωρὶς νὰ τὸν φονεύσῃ.

Ἐνίοτε, ὅταν τὸ θῦμα ἔμενεν ἀκίνητον, ἔκυπτε νὰ τὸ παρατηρήσῃ μετὰ προσοχῆς ἀνατόμου. Ἄλλοτε ἀπεμακρύνετο καὶ τὸ παρετήρει ἄνωθεν μετ' ἀδιαφορίαν. Ἐπειτα ἐπέπιπτε πάλιν κατ' αὐτοῦ μετ' ἀπληστίαν, τὸν ἐπλήττε, τὸν ἐπλήγανε, τὸν ἔσχιζε μετ' ἐπισημότεραν δύναμιν ἢ πρὶν.

Ἐπὶ τέλους ὁ ψυχορραγῶν, σταματήσας αἰφνιδίως, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γῆν ὡς νὰ κατελήφθη ὑπὸ ὕπνου, καὶ ὁ δῆμιος ἔστη παρατηρῶν αὐτὸν προσεκτικῶς.

Τότε αἱ φωναὶ ἐδιπλασιάσθησαν· δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ στοιχηματίσῃ ἐπὶ τῶν σπασμῶν τῆς ἀγωνίας, ἐστοιχηματίζον ἐπὶ τῶν συμπτωμάτων τοῦ θανάτου.

— Πέντε τάλληρα ὅτι δὲν θὰ σηκώσῃ πλέον τὸ κεφάλι!

— Δύο τάλληρα ὅτι θὰ τὸ σηκώσῃ!

— Τρία τάλληρα ὅτι θὰ τὸ σηκώσῃ δύο φορές!

— Πᾶει!

— Πᾶει!

Ὁ ψυχορραγῶν πετεινὸς ἤγειρε σιγὰ-σιγὰ τὴν κεφαλὴν. Ὁ δῆμιος τῷ κατέφερεν ἀμέσως βροχὴν κτυπημάτων. Αἱ κραυγαὶ ἤρχισαν ἐκ νέου.

Τὸ θῦμα ἔκαμε πάλιν ἐλαφρὰν κίνησιν, ἄλλο κτύπημα. Ἐκινήθη πάλιν, νέον κτύπημα. Ἐξῆλθε τοῦ στόματός του αἷμα, ἐκλονήθη καὶ ἔπεσεν.

Ὁ ἀθλιὸς νικητὴς ἤρχισε νὰ ψάλλῃ.

Ἦλθεν εἰς ὑπέρτης καὶ τοὺς παρέλαβεν ἀμφοτέρους.

Πάντες οἱ θεαταὶ ἠγέρθησαν καὶ ἤρχισε θορυβώδης συνομιλία.

Οἱ νικηταὶ ἐγέλων σατανικῶς, οἱ ἠττημένοι ἐβλασφημοῦν, καὶ οὗτοι δὲ καὶ ἐκεῖνοι συνεζήτουν περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τῶν πετεινῶν καὶ τῶν συμβάντων τῆς πάλης:

— Καλὴ μάχη!

— Καλοὶ οἱ πετεινοὶ!

— Οἱ πετεινοὶ δὲν εἶνε καλοὶ.

— Δὲν ἤξιζον τίποτε!

— Δὲν ἔνοεῖς διόλου.

— Καλοὶ;

— Κακοὶ!

— Sentarse caballeros! (καθήσατε, κύριοι,) ἀνέκραξεν ὁ πρόεδρος.

Ὅλοι ἐκάθησαν καὶ ἤρχισε δεῦτερος ἀγών.

Ἐρριψα ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ ἀνεχώρησα.

Τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ; Τὸ θέαμα ἐκεῖνο μοὶ ἐπροξένησε περισσοτέραν φρίκην ἀπὸ τὴν πρώτην ταυρομαχίαν.

Δὲν εἶχον ἰδέαν τόσῃ σκληρᾶς ἀγριότητος. Δὲν ἐπίστευον προτοῦ νὰ ἴδω, ὅτι ἐν ζῶον, ἀφοῦ κατέστησεν ἀνίκανον ἐν ἄλλο, ἠδύνατο νὰ τὸ βασανίζῃ, νὰ τὸ τυραννῆ, νὰ τὸ σπαράττη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μετ' ἐπισημότην τοῦ μίσους καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐκδικήσεως.

Δὲν ἐπίστευον ὅτι ἡ ὀργὴ ἐνός ζῶου ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον τοῦ νὰ παριστᾷ τὸν χαρακτήρα τῆς πλέον μανιώδους ἀνθρώπινης κακίας.

Σήμερον ἀκόμη, — καὶ παρῆλθε τόσος χρόνος, — ὁσάκις ἐνθυμοῦμαι τὸ θέαμα ἐκεῖνο, στρέφω ἀκουσίως μου ἄλλοθι τὴν κεφαλὴν, ὡς νὰ ἤθελον νὰ ἀποφύγω τὸ φρικώδες θέαμα τοῦ ψυχορραγοῦντος πετεινοῦ. Πάντοτε δέ, ὁσάκις θέτω τὰς χεῖρας ἐπὶ κιγκλιδίων, χαμηλώνω τοὺς ὀφθαλμούς, μετ' ἐπισημότην νὰ ἴδω τὸ ἔδαφος μεστὸν αἵματος καὶ πτερῶν.

Ἐάν ποτε ὑπάγετε εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλήν μου: Ἀρκεσθῆτε εἰς τοὺς ταύρους.

Τὸ μοναστήριον τοῦ Ἐσκουριαλίου.

Πρὶν ἀναχωρήσω διὰ τὴν Ἀνδαλουσίαν, μετέβην νὰ ἴδω τὸ περίφημον μοναστήριον τοῦ Ἐσκουριαλίου, τὸν Λεβιάθαντα τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς, τὸ ὄγδοον θαῦμα τοῦ κόσμου, τὸν μεγαλειότερον ἐκ γρανίτου σωρὸν, ὁποῖος ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐὰν θέλετε ἄλλας πομπώδεις ὀνομασίας, φαντασθῆτε τοιαύτας, διότι δὲν ὑπάρχει καμμία, ἡ ὁποία νὰ μὴ ἐφημερόσθη εἰσέτι ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀνεχώρησα ἐκ Μαδρίτης λίαν πρωτὶ. Τὸ χωρίον Ἐσκουριαλίον, ἐκ τοῦ ὑποῦ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ μοναστήριον, κεῖται ὀκτὼ λεύγας μακρὰν τῆς πόλεως, εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Γουαδαρραμα, ἡ δὲ ὁδὸς διασχίζει ξηρὸν καὶ ἔρημον πεδιάδα, τῆς ὁποίας ὁ ὀρίζων κλείεται ὑπὸ χιονοσκεπῶν ὄρεων.

Ὅταν ἐφθάσα εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἐσκουριαλίου, ἔπιπτε πυκνὴ καὶ ψυχρὰ βροχὴ προξενούσα ρίγη.

Ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ μέχρι τοῦ χωρίου ὑπάρχει ἡμίσειος μιλλίου ἀπόστασις ἀνωφερῆς. Ἀνῆλθον ἐπὶ τινος λεωφορείου καὶ μετὰ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας κατήλθον ἐπὶ τινος ὁδοῦ ἐρημικῆς. Ἀριστερὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης ὑπάρχει τὸ μοναστήριον, δεξιὰ αἱ οἰκίαι τοῦ χωρίου καὶ εἰς τὸ βάθος τὸ ὄρος.

Ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἔννοεῖ τις τίποτε. Νομίζει ὅτι θὰ ἴδῃ κτίριον καὶ βλέπει πόλιν. Δὲν εἰξεύρει ἐὰν εὑρίσκειται ἤδη ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου ἢ εἶνε ἀκόμη ἔξω. Πανταχόθεν βλέπει τοίχους. Προχωρεῖ ὀλίγον καὶ εὑρίσκειται ἐπὶ τινος πλατείας. Παρατηρεῖ περίξ καὶ βλέπει ὁδοῦς.

Ἀκόμη δὲν εἶχομεν εἰσελθεῖν καὶ μὰς περικυκλόνει ἤδη τὸ μοναστήριον, καὶ ἐχάσαμεν τὸν μπουσουλαν, καὶ δὲν εἰξεύρομεν πλέον πῶθεν νὰ στραφῶμεν.

Τὸ πρῶτον συναίσθημα εἶνε ἐπιμαλαχολικόν. Ὅλον τὸ οἰκοδόμημα εἶνε ἐκ λίθου χρώματος γαιώδους μετὰ γραμμὰς λευκὰς μεταξὺ λίθου καὶ λίθου. Αἱ στέγαι εἶνε κεκαλυμμένα μετὰ πλάκας μολυβδίνους. Φαίνεται ὡς νὰ εἶνε καμωμένον ἀπὸ χῶμα. Οἱ τοῖχοι εἶνε ὑψηλότατοι καὶ γυμνοὶ

ἔχουν δὲ πληθὺν παραθύρων, τὰ ὅποια φαίνονται ὡς τοξοειδῆς.

Δύναται τις νὰ τὸ ἐκλάβῃ μᾶλλον ὡς εἰρκτὸς ἢ ὡς μοναστήριον.

Πανταχοῦ βλέπει τις ἐκεῖνο τὸ βαθύ, τὸ πένθιμον χρῶμα, οὐδαμοῦ δὲ ψυχὴν ζῶσαν. Σιγὴ ἐγκαταλελειμμένου φρουρίου βασιλεύει ἐν αὐτῷ. Πέραν τῶν μελανῶν στεγῶν φαίνεται τὸ μαῦρον ὄρος, τὸ ὅποιον νομίζεις ὅτι κρέμαται ἐπὶ τοῦ κτιρίου καὶ τὸ ὅποιον τῷ προσδίδει ὄψιν μυστηριώδους ἐρημίας.

Ὁ τόπος, τὰ σχήματα, τὰ χρώματα, τὰ πάντα φαίνεται ὅτι ἐξελέγησαν παρὰ τοῦ ἀνεγείραντος τὸ οἰκοδόμημα μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ παράσχη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων θέαμα μελαγχολικὸν καὶ μεγαλοπρεπές.

Πρὶν εἰσελθετε, ἔχετε ἀπολέσει τὴν φαιδρότητα σας. Δὲν μειδιάτε πλέον. Σκέπτεσθε.

Σταματᾶτε εἰς τὰς πύλας τοῦ Ἐσκουριαλίου μὲ εἶδός τι τρόμου, ὅπως εἰς τὰς πύλας κενῆς πόλεως.

Νομίζετε ὅτι ἐὰν ὁ τρόμος τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ἠδύνατο ἀκόμη νὰ βασιλεύῃ εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ κόσμου, θὰ ἐβασίλευε μεταξὺ τῶν τοίχων ἐκείνων.

Νομίζετε ὅτι ἐκεῖ μέσα θὰ ἴδετε τὰ τελευταῖα ἔχνη καὶ θὰ ἀκούσετε τὴν τελευταίαν αὐτῆς ἠχώ.

Πάντες εἰσεύρουσι ὅτι ὁ ναὸς καὶ τὸ μοναστήριον τοῦ Ἐσκουριαλίου ἰδρῦθησαν ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Β', μετὰ τὴν μάχην τοῦ Ἁγίου Κουϊντίνου, πρὸς ἐκπλήρωσιν Ἱερᾶς ὑπόσχεσεως, δοθείσης πρὸς τὸν ἅγιον Λαυρέντιον, διαρκούσης τῆς πολιορκίας, καθ' ἣν οἱ πολιορκούμενοι ἠναγκάσθησαν νὰ κανονοβολήσωσιν ἐκκλησίαν τινὰ, τιμωμένην ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

JEHAN SOUDAN

Ο ΚΙΝΕΖΟΣ ΜΟΥ

Διήγημα Ἀμερικανικόν.

Ὁ Μπούγκ Λούγκ ἦτο ὁ Κινέζος μου — ὄχι ὅτι ἦτο ἀποκλειστικὴ μου ἰδιοκτησία, ἀλλὰ τὸν εἶχον ἀνακαλύψει, ὡς ὁ Χριστόφορος Κολόμβος τὴν Ἀμερικὴν.

Ἦτο βροχερὰ ἡμέρα Νοεμβρίου. Εἶχε παρέλθει τὸ μεσονύκτιον ἐπέστρεφον εἰς τὴν ἐστίαν μου διὰ τῶν σκοτεινῶν καὶ ἐρήμων ὁδῶν τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἐμπροσθέν μου παρετήρησα φῶς ἀντανακλῶν τὴν ὑποκίτρινον του λάμπην ἐπὶ τοῦ πλατέος πεζοδρομίου.

Ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον, εἰς αὐτὸ τὸ μὴ σβεσθὲν ἀκόμη φῶς εὐρισκόν τι τὸ μονῆρες, τὸ ἐνδιαφέρον, καὶ τοῦτο μοὶ ἐνέπνευσε πόθον αἰφνίδιον τοῦ νὰ ἴδω τὸν ἐπίμονον ἐργάτην τὸν ἐξακολουθοῦντα νὰ ἐργάζεται, ὅτε ἡ συνοικία ὅλη ἀνεπαύετο.

Εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ φωτεινοῦ κύκλου.

Ἡ βροχὴ βεβαρηθὲν ἐνεδυναμοῦτο. Ἡ λάμπις ἐπήγαζεν ἀπὸ τίνος μικροῦ ἐργαστηρίου. Προσεκόλλησα τὴν ριναί μου ἐπὶ τῆς ὑέλου καὶ παρετήρησα : τὸν Μπούγκ Λούγκ.

Ἡ εἰκὼν οὐδέποτε θὰ ἐξαλειφθῆ τῆς μνήμης μου : Φορῶν τὴν ἐκ κυανοῦ ὑφάσματος κωμικὴν του ἐσθῆτα, μὲ τὴν μακρὰν του μαύρην πλεξίδα κατὰ μῆκος τῆς ραχέως του, μὲ τὰς σιτοχορῶδες παρεϊάς του ἐξογκωμένας, ἐκ τοῦ πληροῦντος αὐτὰς ὕδατος (1), ἔπλυνεν ἐν τάχει ἀσπρό-

(1) Ὅλοι σχεδὸν οἱ κινέζοι οἱ κατοικοῦντες τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Ἀμερικῆς μετέρχονται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πλύντου. Ἀντὶ νὰ μιμῶνται τὸ παράδειγμα τῶν πλυντριῶν τῆς Εὐρώπης, διαβρέχουσι τ' ἀσπρόρουχα δι' ὕδατος μὲ τὸ στόμα των. Βῆνε ἐν τούτοις δεξιῶτατοι ἐν τῷ ἔργῳ των καὶ οὐδεμία ἀμερικανὴ πλύντρια θὰ ἠδύνατο νὰ ἡμιλάτο πρὸς αὐτοὺς.

ρουχα διὰ τῶν δύο του ἀσάρκων χειρῶν. Ἀλλόκοτον τὸ θέαμα !

Ἀκριβῶς, ἐν ἡ στιγμῇ ἔρριπτον βλέμμα περιέργον ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου, ὁ Μπούγκ Λούγκ ἐβρεχε διὰ τοῦ στόματός του σωρὸν ὑποκαμίσων. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, σταγόνες βροχῆς ἔσταξαν ἀπὸ τῆς ὀμβρέλλας εἰς τὸν τράχηλόν μου, καὶ ἰδέα αἴφνης μοὶ ἐπήλθεν ἀνατολικῆς τινος μαγγανείας τοῦ Μογγόλου ἐπ' ἐμοῦ

— Οὐδέποτε εἶχον ἰδεῖ κινέζον γναφεὰ ἐκτελοῦντα τὸ ἔργον του. Ἐν μέσῳ τοῦ μυστηρίου τῆς νυκτός, τὸ θέαμα μοὶ ἐφάνη παραδοξότατον...

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Μπούγκ Λούγκ, ἔκαμα ἄλλην τοιαύτην ἐντὸς τοῦ ἱματιοφυλακίου μου, εὖρον δηλαδὴ σωρὸν ἀσπρόρουχων προωρισμένων διὰ τὴν πλύντριαν.

Ἰδέα τις μοὶ ἐπήλθε :

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ πλύνω τ' ἀσπρόρουχά μου, διὰ τοῦ συστήματος τοῦ κινέζου, ἐν μέσῳ τοῦ μυστηρίου τῆς νυκτός, καὶ θὰ καλλιεργήσω τὴν γνωριμίαν τοῦ Μπούγκ Λούγκ.

Κατεσκευάσα μέγα δέμα τὸ ὅποιον ἔθηκα ἐντὸς σακιδίου, καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸ πλυντήριο πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ὁποίου ἐταλαντεύετο ἐπιγραφὴ φέρουσα ἐρυθροῖς γράμμασι τὰ ἑξῆς :

ΜΠΟΥΓΚ ΛΟΥΓΚ

Πλυντήριον.

Εἰσῆλθον. Ὁ Μπούγκ Λούγκ ἔπλυνεν. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος αἰώνιως ἔπλυνε.

— Καλημέρα κύριε Λούγκ ! εἶπον εἰσερχόμενος.

Ὁ Λούγκ ἐστράφη πρὸς με ἐπιδεικνύων δύο παρεϊάς ἐξογκωμένας ὡς θυλάκια δημοτικῶ συμβούλου (1). Οἱ δύο του ἀμυγδαλωτοὶ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο θέλοντες νὰ βυθισθῶσιν ἐντὸς τῆς ρινός του, καὶ τὸ ὑπερμέγεθος μέτωπόν του μοὶ ἐφάνη λεῖον ὡς ὁ φλοιὸς ὑδροπέποντος.

— Καλημέρα κύριε Λούγκ. Φέρνω σ' αὐτὸν τὸν σάκκο ἀσπρόρουχα διὰ σὰς.

— Θέλει ποκαμία ; ἠρώτησε δι' ὀλίγων ὁ κινέζος, δίχως νὰ μετακινήθῃ, ἐνῶ ἐδίπλωνεν ἐν ἱμάτιον μὲ τὴν ταχύτητα, ὥστε δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἴδω ἂν ἦτο ὑποκαμίσον ἢ ἄλλο τι ἀντικείμενον.

— Ἀκριβῶς, Λούγκ. Ἔχει καὶ κολλάρα, καὶ μανικέτια. Θέλω νὰ δοκιμάσω τὸ σύστημά σου, διὰ νὰ κάμω τὴν σύγκρισιν. Ἄν μοῦ ἀρέσει θὰ γίνω πελάτης σου.

Ὁ Μπούγκ Λούγκ ἔδραξε μεγάλην λεκάνην, πλήρη ὕδατος. Ἐπλήρωσεν ὕδατος τὸ στόμα του ἐξ αὐτῆς, καὶ, στρέψας μοὶ τὴν ράχιν, ἐπανήρχισε τὸ ἰδιορρυθμὸν ἔργον τοῦ μωσχεύματος.

Μόλις ἐπρόφθασα ν' ἀποτελειώσω τὴν ἐξήγησίν μου, καὶ ὁ Μπούγκ Λούγκ ἦτο ἤδη ἐν τῇ πλήρει ἐξασκήσει τοῦ ἔργου του, ἐφαίνετο ὀλοτελῶς λησιμονήσας με.

Παρετήρουν ἐν σιγῇ μετὰ περιεργείας εὐεξηγήτου, τὰς ταχεῖς κινήσεις τοῦ σιδήρου, ὅστις διεδέχετο τὸ κατάβρεγμα, καὶ ἐμελέτων προσεκτικῶς τὴν μετὰ μοναδικῆς ταχύτητος καὶ κανονικότητας ἀνάβασιν καὶ καταβάσιν τῶν ἀγκῶνων.

Ἡ πρὸς τὸν Μπούγκ Λούγκ γνωριμία μου ἔβλεπον ὅτι δὲν εἶχεν ἐπεκταθῆ. Ἠνόησα ὅτι ἔπρεπε ἡ φιλία μας νὰ ἠρῦνετο.

— Κύριε Λούγκ !

Ὁ Λούγκ ἐστράφη πρὸς με, ὡς ἐν ἀρχῇ, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδιαφορίας.

— Λέγω, κύριε Λούγκ, ὅτι θὰ ἔλθω...

— Νὰ πάρῃ κολλάρα ; εἶπεν ἀπλῶς ὁ Κινέζος.

Καὶ ἐπλήρωσε πάλιν τὸ στόμα μὲ τέταρτον λίτρος, ἐκ

(1) Πολλοὶ τῶν πολιτευομένων ἐν Ἀμερικῇ ἠρμίζονται διὰ τὰς καταχρήσεις των.

τοῦ παρκακλειμένου ὕδατος. Αἱ παρειαί του ἀνέλαβον τὴν ὡς ἀεροστάτου ὄψιν των.

— Ναί, τὰ ἔχω στό...

— Μανδήλια πολλά ;

— Μία ντουζίνα... καὶ ἀκόμη...

Ὁ Μπούγκ Λούγκ ἔσπευσεν ὀπισθεν τοῦ μικροῦ λογι-
στηρίου, ἐστράφη πρὸς με διὰ κινήματος ὀρηκτικοῦ. Ἐ-
πλησίασα· ἀλλὰ πρὶν ἔτι προφθάσω ν' ἀνοίξω τὸ στόμα
καὶ ἀπαγγείλω τ' ὄνομά μου, ὁ σάκκος μου εἶχε περιέλθει
ἀπὸ τῶν χειρῶν μου εἰς τὰς ἰδικὰς του καὶ ἡ ἐξέλεγχξις τοῦ
περιεχομένου του ἐγένετο ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ. Μοὶ ἐνεχεί-
ρισε τρία ἢ τέσσαρα χαρτῖα, φέροντα ἐπιγραφὰς ἱερογλυ-
φικὰς, κεχαραγμένας ἀκριβῶς διὰ χρωστήρος, ἐκ δεξιῶν
πρὸς τ' ἀριστερά.

— Τί εἶν' αὐτό ; ἠρώτησα ἔκπληκτος.

Ὁ Μπούγκ Λούγκ ἐφάνη καὶ αὐτὸς ἐκπλαγεὶς αἴφνης.
Δὲν ἐγνώριζε τί ν' ἀπαντήσῃ. Οὐδέποτε, ἀναμφιβόλως, θὰ
τῷ ἔτυχε πελάτης τόσο δύσους.

Τὸ βλέμμα του μετεφέρετο ἀπ' ἐμοῦ εἰς τὰ μικρὰ
χαρτῖα.

— Τὸ ἀμερικανὸ πάρεϊ πουκάμισα, κολλάρια, μανι-
κέτια ; εἶπε συνοδῶν τὴν φράσιν του, ἣν παρέτεινε κατὰ
τρόπον ἀσυνήθη, διὰ παντομίμας ἐπεξεγητικῆς καὶ ἐμ-
φαινούσης ἀπορίας.

— Δὲν τὰ χρειάζομαι πρὶν... νὰ πλυθῶν.

— Μπούγκ Λούγκ, πλύνει, πλύνει ! ἐπανελάβην ὁ ἀν-
θρωπίσκος, χορεύων περὶ τὸ λογιστήριόν του.

Ἦρπασε τὰ μικρὰ χαρτῖα καὶ τὰ εἰσήγαγεν εἰς τὸ θυ-
λάκιον τοῦ ἐσωκαρδίου μου.

— Ἄ ! ἄ ! εἶπον φωτισθεὶς αἴφνης. Εἶνε ἀποδειξίς
παρалаβῆς !

Τὸ πρόσθετον τοῦ Λούγκ ἐγένετο φαινόν, ὡς κινεζικὸς
φανὸς. Παρέλαβον τὸν σάκκον μου καὶ ἀπῆλθον.

Τρεῖς μετέπειτα ἡμέρας, διερχόμενος ἐκ νέου ἀπὸ τῆς
ἐπιγραφῆς, τῆς ἀγγελούσης ὅτι ὁ Μπούγκ Λούγκ ἐπλυσε,
εὖρον καὶ πάλιν τὸν Λούγκ πιστοποιοῦντα τὸ ἀληθὲς αὐ-
τῆς. Ἐσκέρθη ἂν ὁ Κινέζος διέκοπτε ποτε τὸ ἔργον του.

Τόσον ὑψηλὴν γνώμην συνέλαβα ἐν τέλει περὶ τοῦ Κι-
νέζου, ὥστε ἀπετέλει μέρος τῆς ζωῆς μου. Μὲ εἶχε κατα-
θέλξει. Τὸν ἐρέμβάζον. Ἦσθάνθη συγκίνησιν τινα, ὅτε
ἐπανευρέθη πρὸ τῆς Μογγολικῆς του μορφῆς, ἥτις μὲ ἐνέ-
βαλεν εἰς συγκίνησιν. Ἐκεῖνος, ἠννόησε μόνον τὴν παρου-
σίαν μου, ὅτε ἤσθάνθη τὴν χεῖρά μου συλλαμβάνουσαν τὴν
μακρὰν του πλεξίδα.

Πάραυτα σχεδὸν συνησθάνθη τὴν ἱεροσυλίαν, ἣν διέ-
πραξα. Ὁ Μπούγκ Λούγκ ἐσκήρτησεν, ὡς εἰ καρφίς πε-
πυρωμένη τῷ διεπέρασε τὴν σάρκα. Ἐστράφη τόσο βί-
αιῶς, ὥστε ἡ χεὶρ μου συνητήθη μετὰ τῆς ρινὸς του.

— Τὸ ἀμερικανὸ εἶνε τρελλό !

Ἡ δικθεδαίωσις ἐγένετο εἰς τόνον οὐδὲν ἐπιτρέποντα
σχόλιον. Ἐπεῖχε τόπον ἀφορισμοῦ. Ἐδέησε νὰ παραδεχθῶ
τὸ πρᾶγμα ὡς τοιοῦτον.

Καὶ ἐν τούτοις, εἰς τὸ ἀστόχαστόν μου κίνημα, ὀφείλω
ἀναμφιβόλως τὴν παρὰ τοῦ Μπούγκ Λούγκ ἀναγνώρισίν
μου. Αὐτὸ μὲ ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην του. Ἦτινίσαιμεν
ἀλλήλους· εἶτα τὸ ἐμπορικὸν ἔνστικτον ὑπερίσχυσε παρὰ
τῷ Κινέζῳ μου καὶ μὲ ἠρώτησε ψυχρῶς :

— Ἐρχεται γιὰ κολλάρια ;

Πρότεινα τὰς σημειώσεις μου καὶ τὰ πράγματα ἐπη-
κολούθησαν κάλλιστα μεταξύ μας. Ἐπλήρωσα τὸν μικρὸν
λογαριασμόν τοῦ Μπούγκ Λούγκ, καὶ ἐπραύθη εἰς τοι-
οῦτο σημεῖον, ὥστε μὲ προσεκάλεσε νὰ ἔρχωμαι «πολὺ συ-
χνά».

Τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἔκαμνον πλέον χωρὶς αὐτοῦ.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἤμην εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, τὴν νύ-
κτα ὠνειρευόμην τὸν μικρὸν Μογγόλον μὲ τὸν μαῦρον
πλόκαμον. Παρουσιάζετο εἰς τὴν ἠρεθισμένην μου φαντα-

σίαν ὁμοίως μὲ τὰς ὀπτασίας, ἃς προκαλεῖ τὸ ὄπιον, κό-
σμος ὅλος μικρῶν υἰῶν τοῦ οὐρανοῦ ἐνδεδυμένων ποικιλό-
χρόους ἐσθῆτας μεταξίνους καὶ ἀκλαζωτάς, ἀνακινουμένων
δικὴν φανταστικῶν σκιῶν, ἐντὸς τοποθεσίας μὲ παγόδας
ἐκ πορσελάνης.

Μετὰ ἐξαήμερον γνωριμίαν, ἡ ἔκφρασις τῆς μορφῆς τοῦ
Μπούγκ ἐπραύθη. Ἡὐδόκησε νὰ μειδιάσῃ.

— Τὸ Ἀμερικανὸ πολὺ βρώμικο, εἶπε βλέπων τὰ ἀ-
σπρόρρουχα, ἄτινα ὄλονέν τῷ ἐκόμιζον ἵνα δικαιολογῶ
τὰς ἐπισκέψεις μου. Ἡ φιλοφρόνησις αὐτῆ, ἥς μὲ ἤξιώσεν,
ἐπληξεν εὐαρέστως τὰ ὄτά μου ὡς ἡ φωνὴ φίλου.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ μετὰ τοῦ μικροῦ Κινέζου
γνωριμία μου ἔκαμε ταχεῖς προόδους. Ὁ Λούγκ ἐφαί-
νετο ἐκτιμῆσάς με. Ἐπὶ τέλους, τερπνὴ τις οἰκειότης ἀπε-
κατέστη μεταξύ ἡμῶν. Ἠμέραν τινα, μὲ κατέλαβεν ἀνε-
ξήγητός τις φαντασιοπληξία.

— Μπούγκ, εἶπον, πῶς θὰ σοῦ ἐπήγαγεν νομίζεις ἔν-
δυμα μὲ οὐρά ;

— Ἀπ' αὐτὸ ποῦ βάζει τὸ Ἀμερικανό ;

— Ἀκριβῶς, τί ἰδέαν ἔχεις ;

— Πολὺ εὐμορφο, πολὺ εὐμορφο, ἀνέκραξεν ὁ Κινέζος,
γοητευμένος.

— Θὰ φέρω τὸ ἰδικόν μου ἀπόψε, καὶ βλέπομεν, εἶπον
ὄλως περιχαρῆς.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ἐκόμισα τὸ φράκον μου, ὁ
Μπούγκ Λούγκ τὸ ἐφόρεσε. Τῷ ἦτο φυσικὰ πολὺ εὐρύ-
χωρον, ἀλλ' ἀδιάφορον ! Ὁ Κινέζος μου ἐχόρευεν ἐκ τῆς
χαρῆς του κατὰ τρόπον ἰδιόρρυθμον. Εἶτα μοὶ εἶπεν ὅτι
πηγαίνει νὰ κατοπτρισθῇ εἰς τοῦ γείτονός του τοῦ Ντούκ,
συμπαντιώτου του, γναφῆως καὶ ἐπιτόμου.

— Τὸ ἀμερικανὸ μένει μὲ πουκάμισα, εἶπεν, ἐν τῷ
ιδιώματί του διὰ τόνου ἱκετευτικοῦ.

Συνήνεσα νὰ φρουρῶ τ' ἀσπρόρρουχα τοῦ ἐντίμου Κι-
νέζου, καὶ ὁ Μπούγκ Λούγκ ἐγένετο ἀφαντος ἐν τῇ ὁδῷ,
εἴκοσι λεπτὰ εἶχον παρέλθει. Ἦρχισα ν' ἀνυπομονῶ.
ὅτε ὁ Μπούγκ εἰσώρμησεν εἰς τὸ ἐργαστήριον ὡς βόμβρα,
χωρὶς τὸ φράκον, πνευστιῶν, κάθιδρος καὶ λασπωμένος.

— Τὸ ἀμερικανὸ παιδί, κτυπήσει Μπούγκ Λούγκ,
πάρεϊ φόρεμα, κλέψει, τρέχει, ἀφήσει Μπούγκ στὸ αὐλάκι.

Αἱ λέξεις αὗται ἀπηγγέλησαν μὲ ἔκφρασιν τρόμου μὴ
συγκρατουμένου.

Φεῦ ! τὸ καινουργές μου φράκον, εἶχεν ἀπολεσθῇ. Ἐρ-
ριψα εἰς τὸν δρόμον 80 δολλάρια. Παρηγόρησα τὸν μικρὸν
Κινέζον μου ὅπως ἠδυνάμην. Ὅσον ἀφορᾷ ἐκεῖνον, ἐθύ-
θισε φιλοσοφικῶς τὴν μεγάλην του κυανὴν ἐσθῆτα εἰς τὸ
ὕδωρ, ἵνα πλύνῃ καὶ ἐγώ, ἐθαύμαζον τὸ ἤρεμον τῆς ψυ-
χῆς του.

Τὴν ἐπιούσαν, ἠναγκασμένος νὰ μεταβῶ εἰς ἐσπερίδα,
ἐπορεύθη εἰς τὸ κατάστημα ἐνὸς ἐνεχειροδανιστοῦ ζητῶν
νὰ ἐκλέξω φράκον.

Ὁ γηραιὸς Ἰουδαῖος μοὶ ἐκόμισε πολλὰ πρὸς ἐκλογὴν.
Εἰς τὸ πρῶτον πεσὸν ὑπὸ τὰ βλέμματά μου ἀνεγνώρισα
τί ; τὸ φράκον μου ! Ἐδειξα πρὸς τὸν Ἰουδαῖον τὰ ἐπὶ τῆς
ράχews του ἀρχικά μου στοιχεῖα.

— Ποῖος σὰς τὸ ἐπώλησεν αὐτό ; τῷ ἔκραξα.

— Ἐνας Κινέζος, ἀπήντησεν ὁ μεταπράτης.

— Κινέζος ! εἶπον, ἐπτοημένος. Εἶπε τὸ ὄνομά του ;

— Καὶ τοῦ τὸ ἐζήτησα. Πάντοτε ἐξετάζω τὸ ὄνομα
αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ἑβραῖος μοὶ ἐπέδειξε τὸ βιβλίον του.

— Νά ! διαβάστε, κύριε : Μπούγκ Λούγκ.

— Μπούγκ Λούγκ !

Ἐξῆλθον δρομαῖος τοῦ καταστήματός καὶ ἐπέστρεψα
εἰς τὸν οἶκόν μου.

Αἱ ὀλίγαι ἡμέραι αἱ ἐπακολουθήσασαι, αὐτὴν μένουσιν
συγκεχυμένα εἰς τὰς ἀναμνήσεις μου. Ἡ μνήμη μοὶ δει-
κνύει τὴν ὄψιν πέλωριου κλητήρος διασχίζοντος τὸ πεζο-

δρόμιον ἐν συνοδείᾳ μετὰ μικροῦ Κινέζου ὀλοκίτρινου, φρικώδους, εἰδεχθοῦς· ἦτο ἡ ἀντίδρασις.

Τίς ἦτο αὐτός ὁ Κινέζος;
Ἦτο ὁ ἰδικός μου!
Ὁ Μπούγκ Λούγκ!..

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ — ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ — Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ.

Τιμῶνται :

Ἐν Ἀθήναις δρ. 13, ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 14, τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 14.

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ Η' ἔτος.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους νὰ σπεύσωσι πρὸς ἀπότισιν αὐτῆς.

Ἡ Διεύθυνσις.

Τὰ ἐξῆς βιβλία πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἐν ὁδῷ Πρωαστείου, ἀριθ. 10 :

Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Φωτάκου, πρώτου ὕπασιτου τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη 1.—	Γυναῖκες, Χαρτιὰ καὶ Κρασί, μυθιστορία Πῶλ-δὲ-Κῶκ, μετάφρασις Κλ. Ραμπγαῶ —90	Ἡ Τέρψις τῶν Παίδων ὑπὸ Αἰκατε-ρίνης Λασκαρίδου..... 4.75
Ἀπομνημονεύματα ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκῶ —60	Γανθῖνοι, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτῃ Γῆ τῆς Δουλείας, μυθιστορία Β. Στάνλεϋ 2.—	Ἡ Ὁραία Παρισιανὴ, μυθιστορία τῆς Κομητέας Δάξ..... —60
Ἀσπασία, μυθιστορία Ρ. Χαμερλιγίου μετὰ 50 λαμπρῶν εἰκόνων.. 48.—	Γρύλων τοῦ Μύλου, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτῃ..... 4.35	Ἡ Ἐκθεσις τοῦ Ὀρφανοτροφείου τῆς Ἁγίας Μαρίας, δρᾶμα Π. Γιακομέττη, εἰς πράξεις 3..... 4.—
Ἀνὴρ καὶ Γυνὴ ὑπὸ Μ. Ἀμπλετ... —60	Διαβολογιατρός, μυθιστορία Ἰουλίω Μαρυ μετὰ πλείστων εἰκόνων.. 6.—	Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου, λυρική συλλογὴ ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου —60
Ἄπαντα τὰ Φιλολογικὰ Α. Ρ. Ραγκαβῆ, τόμοι 19..... 100.—	Διαβολοσίμων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτῃ 4.30	Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ..... 4.20
Ἀσκάνιος, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμαῖ τόμοι 7..... 6.—	Δὸν Κιχῶτης, μετὰ εἰκόνων, μυθιστορία Θερβαντές, μετάφρασις Ἰσιδ. Ι. Σκυλίση..... 4.—	Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὸ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου τόμοι 5..... 35.—
Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ἐκτορος Μαλώ, τόμοι 2..... 4.50	Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ, μυθιστορία Στεφάνου Ξένου, μετὰ προσθήκης τῆς Καταστροφῆς τῶν Γεννητῶν, τόμοι 2..... 4.—	Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Σπυρίδωνος Τρικούπη τόμοι 4..... 40.—
Ἀττικά Νύκτες: Δράματα καὶ Ποιήσεις ὑπὸ Σπ. Βασιλειάδου... 4.50	Δράματα Παρισίων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτῃ..... 2.50	Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Σπυριδ. Λάμπρου ἐκδομένη κατὰ φυλλάδα, τιμῶμενα ἕκαστον..... 4.—
Ἀντωνίνα, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμαῖ, υἱοῦ 2.—	Διηγήματα ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλῃ καὶ Μυθοπλαστίαι ὑπὸ Δ. Πανταζῆ 1.—	Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ Καρόλου Βαρθόλδη Μενδελῶνους, μετάφρασις Ἀγγέλου Βλάχου..... 42.—
Ἄνυμφος Μήτηρ καὶ τὸ Τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ, μυθιστορία Α. Ματτέϋ τόμοι 2..... 3.—	Δύο Λίβνα, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ, τόμοι 4..... 4.60	Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Φ. Πουκεβίλ, μετὰ πλείστων εἰκόνων..... 40.—
Ἀπωλεσθεῖς Παράδεισος, μυθιστορία Ἰουλίω Μαρυ μετὰ πλείστων εἰκόνων 6.—	Δεκαήμερος Βοκακίου, τόμοι 5.... 3.50	Ἱστορία Γεωργίου Καστριώτου τοῦ μετονομασθέντος Σκερδέμπεη .. 4.50
Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου, μυθιστορία Γρ. Δ. Ξενοπούλου..... 2.—	Διδακάλισσα, μυθιστορία Εὐγενίου Σύη 2.—	Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Πλάτωνος Δρακουλῆ .. —80
Ἄπλογοι, διηγήματα Χ. Α. Ἄνδερσεν —80	Εἰκοσιπενταετής Ἑλλην Πλοίαρχος ὑπὸ Στεφάνου Ξένου..... —80	Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπίση..... 2.30
Ἄτυχῆς Γεώργιος, μυθιστορία πρωτότυπος..... —60	Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν Σελήνην ὑπὸ Δ. Καλαποθάκη 4.—	Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου (1870—1871 μετὰ εἰκόνων 2.20
Ἄγνωστος Βελβίλλης, μυθιστορία Πέτρου Ζακόν..... 4.50	Ἐρυθρὰ Κηλὶς, μυθιστορία Παύλου Φεβᾶλ 4.50	Ἱστορία τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπίση, τόμοι 4..... 8.—
Ἄναμνήσεις Ἐμμας, ὑπὸ Π. Μαντεγάτσα 4.50	Ἐρυθροὶ Προσωπιδόφροι, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτῃ, τόμοι 2.... 4.—	Ἱστορία τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπίση, τόμοι 4..... 8.—
Ἄδικηθεὶς Ρογγῆρος, μυθιστορία Ἰουλίω Μαρυ, τόμοι 2..... 2.—	Ἐρυθρόδερμοι, μυθιστορία Π. Δουπλεσί 4.—	Ἱστορία τῆς Γυναίκης ὑπὸ Καλλιρῆς Παρρέν, ἐκδομένη κατὰ φυλλάδα, τιμῶμενα ἕκαστον..... 4.—
Ἄνθος τῆς Ἀλόης καὶ τὸ Φρούριον τοῦ Καρρού, μυθιστορία Α. Σμῆθ, τόμοι 2..... 3.—	Εὐρύβαλος ὑπὸ Σπ. Παγανέλλη... 4.—	Ἱστορία τῆς Μουσικῆς, μετάφρασις Ἀθηνᾶς Σερρέμπεη, μετὰ εἰκόνων 40.—
Αἱ Ἐγθραὶ Μητέρες, μυθιστορία Κατσούλλου Μενδές 4.50	Ἐκατομῦρια τοῦ Ἰωρσεμία, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ, τόμοι 3 5.20	Ἱστορία ἑνὸς τεθνεώτος, μυθιστορία Ε. Καραῖος..... 4.—
Ἀνθολογία Κωνσταντινίδου δεδεμένη 2.—	Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμοι 6.... 7.50	Ἱππότης Μάτος, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτῃ 2.—
» Μιχαλοπούλου..... 4.50	Ἡμερολόγιον Ἀπόρου Νέου, μυθιστορία Ὀκταβίου Φαγιέ..... 4.30	Ἱππότης Ἰωάννης ὑπὸ Ἀλεξ. Κατακουζηνοῦ —50
Ἀμάραντα ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνη (Πρωτὴν Ὀνειρα. — Ἀγάπη. — Ἀντίλαος. — Στὰ ξένα) 2.50	Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων, μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγκῶ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα, τόμοι 2..... 3.30	Ἱατρός Ραμῶ, μυθιστορία Γεωργίου Ὀνέ 2.50
Βοήθει σαυτὸν ὑπὸ Σαμουὴλ Σμάτλς Γεωργικὰ ὑπὸ Ραϊνόλδου Δημητριάδου Γούτς Μάνεργγ, μυθιστορία Οὐάλτερ Σκῶτ..... 4.50	Ἡρώτις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία Στεφάνου Ξένου, τόμοι 2..... 4.—	Καμπούρης τῶν Παρισίων, μυθιστορία Πῶλ-δὲ-Κῶκ..... 4.30

ΣΗΜ. Σὺν τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσιν, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν 20 %, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 30 % ἐπὶ πλεόν ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας βιβλία ἄνω τῶν 20 δρ. γίνεται ἔκπτωσης 10 %. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλει ἀσφαλῶς οἰονδήποτε βιβλίον ἢ βιβλία ζήτησι τις, ἀνεὺ οὐδεμιᾶς προμηθείας, ἐγγράφει δὲ καὶ συνδρομητῆς εἰς οἰονδήποτε ἐκδομένον ἐν Ἀθήναις περιοδικὸν ἢ ἡμερηῖδα. — Οὐδεμίᾳ πρὸς πωλῆται ἐκτελεῖται ἂν ἐν συνοδείᾳ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.